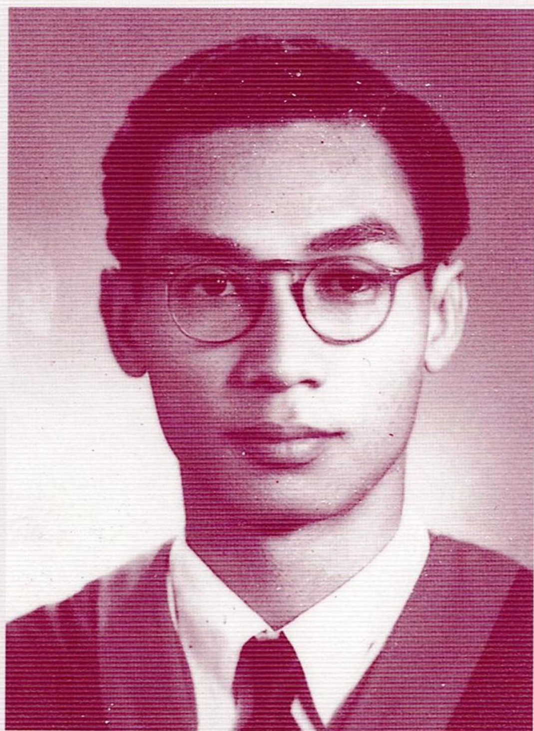

หนังสือที่ระลึก
นายแพทย์อาจินต์ บุณยเกตุ
พบวิญญาณหนูพิมพวดี
ณ โรงพยาบาลศิริราช

หนังสือที่ระลึก

นพ. อาจินต์ บุณยเกตุ
พบวิญญาณหนูพิมพวดี
ณ โรงพยาบาลศิริราช

หนังสือที่ระลึก นพ. อาจินต์ บุณยเกตุ

พบวิญญาณหนูพิมพวดี ณ โรงพยาบาลศิริราช

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๔๔ จำนวน ๑,๘๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๔๕ จำนวน ๓,๑๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๔๕ จำนวน ๑,๔๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๔ พ.ศ. ๒๕๔๕ จำนวน ๑,๗๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๕ พ.ศ. ๒๕๔๖ จำนวน ๑,๒๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๖ พ.ศ. ๒๕๔๖ จำนวน ๔,๒๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๗ พ.ศ. ๒๕๔๖ จำนวน ๑,๕๐๐ เล่ม

ISBN 974-340-639-5

ภาพปก นายแพทย์อาจินต์ บุณยเกตุ

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงพิมพ์ชวนพิมพ์
๔๖๙ ถนนพระสุเมรุ แขวงบวรนิเวศน์ เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐
โทร. ๐๒ ๒๘๐-๓๕๔๒, ๐๒ ๒๘๑-๐๕๔๑, ๐๒ ๒๘๑-๓๑๘๐,
๐๒ ๒๘๒-๒๑๑๔, ๐๒ ๖๒๙-๒๒๔๙ โทรสาร ๐๒ ๒๘๑-๓๑๘๑
นายจิโรจน์ ศรสงคราม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๔๖

คำนำ
ในการพิมพ์ครั้งที่ ๓ และต่อ ๆ ไป

เนื่องจากมีผู้มีจิตศรัทธาบริจาคทรัพย์สร้างหนังสือเล่มนี้มาโดยตลอด ผมจะจัดพิมพ์ต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ เมื่อมีกำลังทรัพย์พอสำหรับพิมพ์ครั้งละตั้งแต่ ๑,๐๐๐ เล่ม โดยจะไม่เขียนคำนำอีก ขอเพิ่มเติมเฉพาะจำนวนครั้งที่พิมพ์และรายนามผู้บริจาคในการพิมพ์ครั้งนั้น ๆ และผมขออนุโมทนาต่อผู้บริจาคทุก ๆ ท่านในทุก ๆ ครั้ง

เพื่อให้เกิดประโยชน์มากยิ่งขึ้นต่อผู้อ่านหนังสือที่ต้องการศึกษาและพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาและสันติสุขต่อตนเองและครอบครัวต่อไป และกรรมต่าง ๆ ในทางไม่ดี ถ้าเกิดขึ้น ก็จะเจือจางลงไป ด้วยการรักษาศีล ทำทาน บำเพ็ญบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ กุศลกรรมบถ ๑๐ ทำสมาธิทั้งสมถะและวิปัสสนา และเจริญปัญญาแก้ปัญหาชีวิต บางท่านอาจศึกษาจากหนังสือ หรือศึกษาและปฏิบัติอยู่แล้วทั้งสายพุทโธ สัมมาอะระหัง ยุบหนอพองหนอ เป็นต้น ในการปฏิบัติทุกสาย เมื่อจิตสงบต้องน้อมจิตสู่วิปัสสนา ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมาก ทำให้จิตไม่ติดในความสุขของฌาน และยกจิตให้พิจารณาวิปัสสนาโดยเร็ว ผมเองโดยส่วนตัวได้เดินทางไปศึกษาและปฏิบัติธรรม ด้วยความเคารพต่อพระภิกษุสุปฏิปันในหลาย

รูป ซึ่งปัจจุบันก็ยังมีอีกมาก

ในส่วนกลาง สายวิปัสสนากรรมฐาน เราอาจไปปฏิบัติได้ที่

๑. วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี กิโลเมตรที่ ๑๓๐ สายเอเชีย หลวงพ่อจรัญ (พระเทพสิงหบุราจารย์) ทุกวันโกนมาปฏิบัติได้ ๗ วัน ชุมนุมพุทธธรรมศิริราชจัดอบรมกับหลวงพ่อเดือนกุมภาพันธ์ทุกปี และจัดอุปสมบทหมู่เดือนพฤศจิกายนทุกปี หลวงพ่อท่านเก่งมาก ความสามารถสูงประดุจแม่ทัพฝ่ายธรรมะ วัดของท่านสะอาดและท่านมีอาหารเลี้ยงตลอด ๒๔ ชม. มีห้องน้ำสะอาดหลายร้อยห้อง ทำให้เป็นที่เหมาะกับการปฏิบัติเป็นกลุ่ม เฉพาะในปี ๒๕๔๔ ปีเดียว มีผู้เข้ารับการอบรม ๑๑๔ คณะ จำนวน ๑๖,๐๑๔ คน ท่านมีสาขาเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่นด้วย มีการบวชสามเณรใจเพชรทุกปี รับตั้งแต่อายุ ๑๔ ปี ในเดือนมีนาคม

๒. ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย หลักสูตรคุณแม่สิริ กรินชัย และหลักสูตรอื่นๆ มีความเข้มแข็งมาก เพราะมีวิทยากรช่วยสอนที่ดี และคุณแม่เมตตามาก การเดินทางสะดวก สมาคมอยู่ในซอยเพชรเกษม ๕๔ โทร. ๐๒-๘๐๕๐๗๙๐ ๐๒-๔๑๓๑๗๐๖ ที่พักดี สะอาด น่าปฏิบัติ Website ของยุวพุทธ คือ www.ybat.org สามารถติดต่อได้ ไม่เสียค่าใช้จ่าย

นอกจากนี้มีหลักสูตรสำหรับเด็กด้วย คุณแม่สิริ กรินชัย และวิทยากร ได้อบรมกรรมฐานแก่นักศึกษาแพทย์ศิริราช จบปี ๑ ขึ้นปี ๒ มาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๐ ทุกปี ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ รุ่นแรกกำลังจะจบปี ๕ ขึ้นเป็น Extern ผมสนทนาธรรมะต่างๆ ด้วย ส่วนใหญ่เข้าใจการกำหนดสติและธรรมะพื้นฐานได้เป็นอย่างดี ผมคิดในใจว่า นักศึกษาแพทย์ที่ปฏิบัติธรรมก็จะเป็นแพทย์ที่ดีในอนาคตอย่างแน่นอน เพราะมีคุณธรรมประจำใจอย่างงดงาม

๓. วัดมหาธาตุ คณะ ๕, วัดอินทรวิหาร บางขุน-พรหม และวัดที่สอนปฏิบัติทั่วไป

หลวงพ่อจรัญท่านแนะนำให้สวดมนต์ พุทธคุณเท่าอายุ + ๑ จบ เช่น ๔๑ จบ ในคนที่อายุ ๔๐ ปี เป็นต้น สวดพาหุงมหากา และแผ่เมตตา ฯลฯ ท่านช่วยคนได้จำนวนมาก ท่านผู้สนใจปฏิบัติ ผมขอเรียนเชิญให้มาดื่มรสแห่งธรรมะที่ทำให้เกิดความสุขอย่างแท้จริงนะครับ

สุดท้ายนี้ ผมขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยอำนวยพรให้ท่านผู้บริจาคและผู้อ่านทุกท่านมีความสุข ความเจริญ มีปัญญาในการแก้ปัญหาชีวิตด้วยธรรมะได้เป็นอย่างดี จนกว่าจะบรรลุมรรคผลนิพพาน เทอญ

(รศ. นพ. กมลพร แก้วพรสวรรค์)

คำนำ
ในการพิมพ์ครั้งที่ ๒

เนื่องด้วยหนังสือเล่มนี้ได้รับความนิยมชื่นชมจากผู้อ่านจำนวนมาก ทำให้หมดในเวลาอันรวดเร็ว และมีผู้มีจิตศรัทธาได้บริจาคทรัพย์สร้างหนังสือธรรมะเพื่อแจกเป็นธรรม-ทาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณแม่ ดร. สิริ กรินชัย อาจารย์สอนวิปัสสนากรรมฐานที่มีธรรมปฏิบัติสูงยิ่ง พร้อมด้วยเมตตาธรรมที่เต็มเปี่ยมต่อศิษย์และบุคคลทั่วไป จนถึงปัจจุบันมีลูกศิษย์มาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานกับท่านเกินแสนคนแล้ว รวมทั้งตัวกระผมด้วยที่ได้เป็นศิษย์ฝึกกรรมฐานกับท่านหลายครั้ง ครั้งแรกที่บ้าน ศ.นพ. อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๘ และครั้งล่าสุด ในวันที่ ๑๘-๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๔ ที่ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย คุณแม่ได้ปรารภว่าเป็นหนังสือที่ดี และได้มอบทรัพย์บริจาคสร้างหนังสือร่วมกับสาธุชนท่านอื่น ดังรายนามของผู้บริจาคที่อยู่ท้ายเล่มนี้

ในการพิมพ์ครั้งที่ ๒ นี้มีการแก้ไขข้อผิดพลาดบางจุดจากการพิมพ์ครั้งแรก ซึ่งคุณพี่ประสาทนีย์ จันทร ได้กรุณาแนะนำมาด้วยความเมตตายิ่ง ซึ่งกระผมต้องกราบขออภัย

ต่อข้อผิดพลาดทั้งมวลมา ณ โอกาสนี้ และยินดีรับข้อมูล ข้อเสนอแนะ จากท่านผู้อ่านทุกท่าน เพื่อความสมบูรณ์ถูกต้องของหนังสือในโอกาสการพิมพ์ครั้งต่อ ๆ ไป

ในส่วนของหนูพิมพวดีเอง หลังจากคุณพ่อเสียง โหสกุล เสียชีวิตในวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๔ คณะบุตรหลาน ญาติมิตร โดยคุณเสรี โหสกุล บุตรชายคนโต ก็ได้จัดพิธีฌาปนกิจศพของผู้เป็นที่รักยิ่งทั้ง ๒ คือ คุณพ่อและน้องสาว พร้อมกันในวันอังคารที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ นี้เอง โดยมีท่านผู้มีเกียรติมาร่วมงานเป็นจำนวนมาก

ขอกราบอนุโมทนาบุญต่อคุณแม่ ดร. สิริ กรินชัย ที่เคารพรักอย่างสูงยิ่ง สาธุชนผู้บริจาคทุกท่าน และผู้ที่มีส่วนร่วมที่ทำให้หนังสือเล่มนี้สำเร็จได้อย่างดี ตลอดถึงครอบครัวอาจารย์ นพ. อาจินต์ บุณยเกตุ ครอบครัวหนูพิมพวดี ขอผลบุญเหล่านี้จงมารวมตัวเป็นปัจจัยเกื้อหนุน ให้ทุกภพทุกชาติเป็นผู้มีร่างกายสมบูรณ์ แข็งแรง มีศรัทธาต่อพระพุทธศาสนา ได้ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน มีสติปัญญาเฉียบแหลมในอรรถและธรรมทั้งปวง จนกว่าจะเข้าถึงพระนิพพานด้วยเทอญ สาธุ สาธุ สาธุ

(รศ. นพ. กมลพร แก้วพรสวรรค์)

คำนำ
ในการพิมพ์ครั้งที่ ๑

การจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ เกิดขึ้นด้วยความรู้สึกที่ดีอย่างยิ่ง ๒ ประการ คือ

๑. ความรัก ความผูกพัน ในฐานะเหตุการณ์เกิดขึ้นที่ตึกวิบูลลักสม์ โรงพยาบาลศิริราช ซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่ผมได้ทำงานในฐานะอาจารย์แพทย์ที่นี่ และในฐานะเป็นกรรมการชุมนุมพุทธธรรมศิริราช ได้อ่านเหตุการณ์นี้จากหนังสือหลายเล่มแล้วประทับใจมาก เห็นว่าเหตุการณ์ล่วงเลยมา ๔๐ ปีแล้ว ควรเผยแพร่ให้อนุชนรุ่นหลังต่อไปอีก และยังพอมีผู้ร่วมเหตุการณ์ในอดีตเหลืออยู่และสามารถทำความรู้จักและสนทนากับท่านได้

๒. ความน่าเชื่อถือของข้อมูล และพยานบุคคลพยานวัตถุ ในการพิสูจน์การเวียนว่ายตายเกิดและกฎแห่งกรรมมีสูงมากพอควร บุคคลที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ล้วนเป็นบุคคลที่มีเกียรติ มีตำแหน่ง หน้าที่การงาน ฐานะที่ดี มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ และไม่งมงายหรือต้องการหลอกลวง ขณะที่การใช้การพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ใด ๆ ยังไม่สามารถทำได้ดีพอในปัจจุบัน เพราะเป็นเรื่องของจิตซึ่งเป็นนามธรรมจับต้องไม่ได้ เหตุการณ์เช่นนี้ย่อมสามารถสร้าง

ศรัทธาได้เป็นอย่างดี และทำให้เกิดความละอายและเกรงกลัวต่อบาปมากยิ่งขึ้น และนำไปสู่การปฏิบัติธรรมชั้นสูงต่อไปทางพระพุทธศาสนา

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผมจึงดำริจัดพิมพ์ขึ้น และได้ดำเนินการขออนุญาต ดังนี้

๑. เสนอต่อคณะกรรมการชุมนุมพุทธธรรมศิริราช เพื่อจัดพิมพ์เป็นธรรมทาน ไม่คิดมูลค่า ท่านประธาน คือ ศาสตราจารย์คลินิก นพ. เหลือพร ปุณณกันต์ และกรรมการทุกท่าน ให้ความเห็นชอบในการจัดพิมพ์

๒. ขออนุญาตต่อท่านอาจารย์ นพ. อาจินต์ บุณย-เกตุ และครอบครัว ซึ่งท่านกรุณาอนุญาต โดยผม คุณพี่บุญนาค ศศะภูริ อดีตหัวหน้าพยาบาล รพ.ศิริราช คุณพี่กัณหา วิภากุล และศาสตราจารย์ นพ. อำนวย วิภากุล ซึ่งจบแพทย์ศิริราชรุ่น ๕๕ รุ่นเดียวกับท่านอาจารย์อาจินต์ บุณยเกตุ ได้เดินทางไปบ้านท่านอาจารย์ ในวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๔๔ ได้พบท่านอาจารย์และภรรยา คือ คุณป้าพิจิตร บุณยเกตุ ท่านอาจารย์อาจินต์ แม้มีโรคประจำตัวต้องนอนที่เตียง สายตามองไม่เห็น และหูตึงมาก แต่ก็มีสติดี คุยกับเพื่อนและคนที่ไปทุกคนอย่างดี จำหนูพิมพวดีได้ดี ยืนยันในเหตุการณ์ เป็นจริงแน่นอน นอกจากได้อนุญาตให้จัดพิมพ์แล้ว ท่านยังได้มอบหนังสือและภาพถ่าย

ซึ่งได้นำลงในหนังสือนี้ด้วยเช่นกัน

๓. ขออนุญาตต่อครอบครัวหนูพิมพวดี โหสกุล พี่ชายหนูพิมพวดี ชื่อคุณเสรี โหสกุล ปัจจุบันท่านอายุ ๖๐ ปีแล้ว ทำงานห้างเสรีวัฒนาต่อจากคุณพ่อ ท่านก็ได้อนุญาตด้วยความเมตตายิ่ง รูปถ่ายของห้างเสรีวัฒนาก็ได้นำลงในหนังสือเช่นกัน

การเรียบเรียงหนังสือ นำมาจากหนังสือของท่านอาจารย์อาจินต์ครบ ๖๐ ปี หนังสือของคุณทองทิว สุวรรณ-ทัต หนังสือของยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย ร่วมกับการสนทนากับท่านอาจารย์และครอบครัว จึงได้ข้อมูลและนำมารวบรวมให้ดีขึ้น

ในฐานะพุทธศาสนิกชนคนหนึ่ง ผมหวังว่าหนังสือนี้คงมีประโยชน์ในการให้แง่คิดและคติสอนใจบ้างตามสมควร ไม่ได้มุ่งหวังให้เชื่อถืออย่างงมงาย เพราะพระพุทธองค์ท่านทรงสอนกาลามสูตร และทรงมุ่งสอนการดับทุกข์เป็นสำคัญ แต่มีความประสงค์ให้เกิดศรัทธาและนำไปสู่การศึกษาพุทธ-ศาสนาอย่างลึกซึ้งต่อไป เนื่องจากการศึกษาพุทธศาสนาเป็นวิทยาศาสตร์ที่ต้องการข้อมูลจำนวนมาก และมุ่งเน้นการปฏิบัติธรรมให้เกิดผลอย่างแท้จริงด้วยตนเอง หนังสือนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดังกล่าว และมีประโยชน์ในการปลูกฝังกำลังใจที่จะทำความดีต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด

ผมขอกราบขอบพระคุณ ท่านอาจารย์ นพ. อาจินต์ บุณยเกตุ และครอบครัว, ครอบครัวของหนูพิมพวดี โหสกุล, ศาสตราจารย์ นพ. อำนวย วิภากุล และครอบครัว, คุณพี่บุญนาค ศศะภูริ, ศาสตราจารย์ นพ. เหลือพร ปุณณกันต์ และกรรมการชุมนุมพุทธธรรมศิริราช คุณไวพจน์ ชัยการ ผู้กรุณาถ่ายภาพประกอบ ตลอดถึงผู้บริจาคทุกท่าน ขอผลบุญที่เกิดขึ้น และอำนาจบุญบารมีของคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงดลบันดาลให้ทุกท่านและผู้ที่กล่าวนามมาแล้วนี้ หรือไม่ได้กล่าวนามก็ตาม ที่มีส่วนให้หนังสือนี้สำเร็จ จงมีความสุข มีสติปัญญาแจ่มใส มีหิริโอตตัปปะ ดำรงชีวิตด้วยความผาสุกตามหลักพุทธธรรม มีความเจริญก้าวหน้าทั้งทางโลก ทางธรรม ตราบจนเข้าสู่มรรคผลนิพพาน และผลบุญนี้จงเกิดกับหนูพิมพวดีผู้น่ารัก ไม่ว่าจะสถิตอยู่ในวิมานแมนใด ภพภูมิใด จงเป็นผู้มีส่วนแห่งบุญ เป็นผู้ที่บุญรักษาให้มีความสุข และเป็นปัจจัยอนุสัยต่อการบรรลุธรรมในอนาคตกาลด้วยเทอญ

ขอกราบอนุโมทนาบุญ

(รศ. นพ. กมลพร แก้วพรสวรรค์)

สิงหาคม ๒๕๔๔

สารบัญ

หน้า

259 ซอยสุโขทัย 8
ถ.สุโขทัย ดุสิต
กรุงเทพฯ 10300
โทร. 243-5888, 241-2451

15 มกราคม 2544

เรื่อง อนุญาติให้จัดพิมพ์เรื่องนพ.อาจินต์ บุณยเกตุ พบและคุยกับวิญญาณหนูพิมพาวดี

เรียน รศ.นพ.กมลพร แก้วพรสวรรค์

จากจดหมายที่ ทม. 0807.22/74 ลงวันที่ 15 มกราคม 2544 ที่อ้างถึงรศ.นพ.กมลพร แก้วพรสวรรค์ ในนามของชุมนุมพุทธธรรมศิริราช ได้ขออนุญาตรวบรวม เรียบเรียงและจัดพิมพ์หนังสือ นพ.อาจินต์ บุณยเกตุ พบและคุยกับวิญญาณหนูพิมพาวดี ในโอกาสเหตุการณ์เกิดขึ้นที่ รพ.ศิริราช ครบ 40 ปี ในปี 2544 นี้ เพื่อเผยแพร่ให้คนมีศรัทธาในกฎแห่งกรรมและมีหิริโอตตัปปะมากขึ้น

ดิฉันในฐานะภรรยาของนพ.อาจินต์ บุณยเกตุ ทำการแทน นพ.อาจินต์ บุณยเกตุ อนุญาตให้ รศ.นพ.กมลพร แก้วพรสวรรค์ รวบรวม เรียบเรียงและจัดพิมพ์หนังสือได้ด้วยความยินดียิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

พิจิตร บุณยเกตุ

(นางพิจิตร บุณยเกตุ)

ห้างเสรีวัฒนา

กรุงเทพฯ

18 สิงหาคม 2544

เรื่อง อนุญาตให้พิมพ์หนังสือ

เรียน รองศาสตราจารย์นายแพทย์กมลพร แก้วพรสวรรค์

ตามที่ท่านได้ขออนุญาตจัดพิมพ์หนังสือที่ระลึก 40 ปี นายแพทย์อาจินต์ บุณยเกตุ พบวิญญาณหนูพิมพวดี เพื่อแจกเป็นธรรมทานนั้น ในนามของพี่ชาย หนูพิมพวดี โหสกุล ผม อนุญาตให้จัดพิมพ์ได้

ขอแสดงความนับถือ

(นายเสรี โหสกุล)

ประวัติ นพ. อาจินต์ บุณยเกตุ

นพ. อาจินต์ บุณยเกตุ เกิดวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๖๖ ตรงกับวันจันทร์ แรมสิบค่ำ เดือนสิบ ปีกุน เวลา ๑๘.๓๐ น. ที่จังหวัดร้อยเอ็ด คุณพ่อชื่อ มหาเสวกโท พระยารณชัย-ชาญยุทธ์ วรุตภักดี พิริยะพาหะ (ถนอม บุณยเกตุ) คุณแม่ชื่อ ชอุ่ม บุณยเกตุ สมัยก่อนผู้ชายไทยมีสิทธิมีภรรยาได้หลายคนตามกฎหมาย คุณแม่เป็นภรรยาคนสุดท้าย อาจารย์เป็นบุตรคนโต มีน้องอีก ๓ คน ชื่อ สินธู, รำพรรณ และรำไพ

อายุ ๓ ขวบ คุณพ่อเกษียณ ย้ายมากรุงเทพฯ แถวศาลเจ้าพ่อเสือ ต่อมาคุณพ่อไปซื้อที่ตำบลสามเสนในถนนเศรษฐศิริ ประมาณ ๒๐ ไร่ ตอนนั้นวาละ ๑.๕๐ บาท อาจารย์ได้เป็นเพื่อนกับ ศ. ระพี สาคริก ด้วย เล่นด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก

อายุ ๕ ขวบ เข้าโรงเรียนสามเสนวิทยาคาร อายุ ๖ ขวบ เข้าประถม ๑ ที่โรงเรียนสตรีจุลนาค และมัธยมปีที่ ๑ ที่โรงเรียนมัธยมวัดสะพานสูง บางซื่อ ซึ่งต่อมารวมกับโรงเรียนวัดจันทรสโมสร เป็นโรงเรียนมัธยมโยธินบูรณะ จบปี พ.ศ. ๒๔๘๑ โดยได้ที่ ๑ ของชั้นอยู่เสมอ มีเพื่อนเช่น พล.ร.ท. ชอบ สิโรดม พล.อ.ต. ประมวล บุญมาก

พล.ท. ถนอม ไวถนอมสัตว์ พล.ต. มรกฏ ธัญญะศิริ นายแผน วรรณเมธี นายมนตรี ดวงเด่น อาจารย์มาเรียนต่อที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา พญาไท มีเพื่อน เช่น น.พ. จำลอง มุ่งการดี ประจวบ ชลวิสุทธิ์ นพ. นิพนธ์ จุณณานนท์ นพ. จินดา ดิลกแพทย์ ม.ร.ว. ยงสุข กมลาส

อาจารย์พักเรียน ๑ ปี หมอสมัยนั้นบอกกลัวเป็นวัณโรคปอด ให้นอนรักษาเฉยๆ ที่บ้าน คุณพ่อนิมนต์หลวงพ่ออ่ำ วัดวงฆ้อง อยุธยา มารักษา ท่านบอกไม่ใช่ ฝีในท้อง ได้รักษาจนหายขาด ท่านเก่งมากทางกรรมฐาน ทำให้อาจารย์สนใจเป็นศิษย์และเริ่มปฏิบัติบ้าง ช่วงพักก็ได้อ่านหนังสือมาก

ปี พ.ศ. ๒๔๘๕ ข้ามไปเรียนแพทย์จุฬาฯ เกิดสงคราม หยุดเรียน ๒ ปี ข้ามฟากมาจบแพทย์ศิริราช รุ่น ๕๕ ในปี พ.ศ. ๒๔๙๒ เพื่อนร่วมรุ่น คือ ศ.นพ. อำนวย วิภากุล นพ. เฉก ธนะศิริ นพ. อุดม พัฒนถาบุตร

เป็นแพทย์ประจำบ้านอายุรศาสตร์ ๑ ปี ใน พ.ศ. ๒๔๙๓ ย้ายมาเป็นอาจารย์แพทย์จุฬาฯ แผนกพยาธิวิทยา เพราะอาจารย์หลวงเฉลิมคัมภีร์เวชชวนไว้ พ.ศ. ๒๔๙๔ ย้ายมาโรงพยาบาลกลาง ต่อมาปี ๒๔๙๕ คุณหลวงนิตยเวชวิศิษฐ์ อธิบดีกรมการแพทย์ เห็นในฝีมือรักษาโรคและผ่าตัดดี รวมทั้งมีนิสัยใจคอดี จึงเชิญให้อาจารย์ไปเป็น

ผู้อำนวยการโรงพยาบาลภูเก็ต ในปี ๒๔๙๕ ขณะมีอายุ ๒๙ ปีเท่านั้น อาจารย์เพิ่งแต่งงานกับคุณพิจิตร สุทัศน์ สุนทรศารทูล (คุณอ๊อด) เมื่อ ๒๘ ธันวาคม ๒๔๙๔ และกำลังมีครรภ์บุตรคนแรก คุณอ๊อดเป็นบุตรของคุณพระศรี-สุทัศน์ (หม่อมหลวงอนุจิตร์ สุทัศน์) และคุณสอาด สุทัศน์ (สุนทรศารทูล) เป็นญาติกัน คุณอ๊อดจบจากโรงเรียนมาแตร์-เดอี เมื่ออายุ ๒๐ ปี แต่งงานกับคุณอรัญ สุนทรศารทูล มีบุตรชาย คือ รศ.นพ. ประพิตร สุทัศน์ ต่อมาคุณอรัญเสียชีวิตจากโรคไขสันหลังอักเสบ คุณอ๊อดเป็นคนเก่งมากทางการบ้านการเรือน เป็นคนเรียบร้อย แต่ทันสมัย ตอนแต่งงานกับอาจารย์ อายุ ๒๕ ปี อาจารย์อายุ ๒๘ ปี ต่อมามีธิดาอีก ๒ คน

ตอนนั้นภูเก็ตมีคนร่ำรวยจากการทำเหมือง คนงานมีเงินเดือนมากกว่าหมอ แต่หาหมอไม่ได้ โรงพยาบาลขาดแคลนทุกอย่าง อาจารย์ได้ไปพัฒนาอย่างมาก ทำหน้าที่แพทย์ทุกสาขา ไม่มีคนไข้เสียชีวิต มีคนไข้เอารถยนต์มาให้เพราะช่วยภรรยารอดชีวิต อาจารย์มีคุณธรรมสูง ได้ปฏิเสธไป อาจารย์เป็นที่รักของคนภูเก็ตมาก ได้พัฒนาจนโรงพยาบาลเจริญมาถึงปัจจุบัน เช่น ไม่เปิดคลินิกส่วนตัว ทุ่มเททำงานดึกดื่นทุกวัน และมีความสัมพันธ์ที่ดีกับคหบดี ข้าราชการ และเจ้าหน้าที่ ได้เงินช่วยเหลือและก่อสร้าง

มากมาย

ในปี ๒๔๙๗ ได้ทุน ก.พ. ไปเรียนที่เมืองเดนเวอร์ รัฐโคโลราโด สหรัฐอเมริกา เรียน ๒ ปีเศษ ได้ปริญญาโท ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ สาขาโรคระบบทางเดินอาหาร เพื่อนทุนเดียวกันในตอนนั้น คือ ศ.นพ. ณัฐ ภมรประวัติ

พ.ศ. ๒๕๐๐ บวชที่วัดราชาธิวาช ๑ พรรษา เป็นเวลา ๑๐๘ วัน ได้ฝึกวิปัสสนากรรมฐานกับพระศาสนโสภณ (อรรถการีเถระ) และได้มาเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงพยาบาลสงฆ์ ทำงาน ๗ ปี และประจำกองโรงพยาบาลภูมิภาคอีก ๒ ปี ได้ออกสอนบรรยายตามที่ต่างๆ จำนวนมาก ต่อมาจึงได้ลาออกจากราชการมาประกอบอาชีพส่วนตัวด้วยปัญหาสุขภาพจากโรคปวดศีรษะประจำตัว เมื่ออายุ ๔๒ ปี ในปี พ.ศ. ๒๕๐๘

ปัญหาปวดศีรษะของอาจารย์ โบราณเรียก โรคลมตะกัง หรือเรียก **Trigeminal Neuralgia** ปวดบริเวณกระบอกตา ร้าวขึ้นไปครึ่งศีรษะด้านขวา เริ่มเป็นบ้างเมื่ออายุ ๑๘ ปี เป็นๆ หายๆ ที่ภูเก็ต ที่เดนเวอร์ ก็หลายหน บางครั้งเป็นมาก จะเป็นจะตาย คุณอ๊อดได้เฝ้าตลอดไม่รู้กี่ครั้ง ได้ผ่าตัดที่ศิริราชหลายครั้ง ที่พบวิญญาณหนูพิมพวดี ในปี ๒๕๐๔ และมาหายกับคุณหมอสิระ บุณยรัตเวช ฉีดแอลกอฮอล์เข้าไปทำลายประสาทเส้นที่ ๕ เสียเลย ก็สบาย

ดีเรื่อยมา

ในปี ๒๕๒๑ อาจารย์มีปัญหากล้ามเนื้อหัวใจขาดเลือด รักษาทางยากับอาจารย์สันต์ หัตถีรัตน์ ร่วมกับปัญหาความดันโลหิตสูง ต่อมาท่านมีปัญหา CVA หลอดเลือดของก้านสมองตีบ แขนขาไม่อ่อนแรง แต่ข้อแข็งติด และเสีย Co-Ordination ของกล้ามเนื้อ ไม่ยอมเดิน และสายตามัวลงมากจากต้อหิน

ปัจจุบันในปี ๒๕๔๔ นี้ แม้ท่านอาจารย์ นพ. อาจินต์ บุณยเกตุ มีสายตามองไม่เห็น เดินไม่ค่อยได้ ต้องอยู่แต่บนเตียง และหูตึงมาก แต่ก็มีสติดี แจ่มใส พูดคุยสนทนาเป็นที่สนุกสนาน และมีความสุขกับคุณอ๊อดภรรยาผู้เป็นสุดที่รัก คู่ทุกข์คู่ยากที่ดูแลไม่ห่างกายมารวมเวลา ๕๐ ปีแล้ว ณ บ้านเลขที่ ๒๕๙ ซอยพิศมัย (สุโขทัย ๘) ถนนสุโขทัย เขตดุสิต กทม. ๑๐๓๐๐ โดยมีบุตรธิดา ๓ คน คือ

๑. รศ.นพ. ประพิตร สุทัศน์ คุณหมอโรคหัวใจในเด็ก รพ. กรุงเทพ แต่งงานกับนางสาวมนีษา ประเสริฐศรี

๒. รศ.พญ. ประสาทนีย์ จันทร คุณหมอดมยา รพ. รามาธิบดี แต่งงานกับ พ.อ. นพ. ธัญญะ จันทร คุณหมอกระดูก รพ. พระมงกุฎ

๓. น.ส. นุดีนุช บุณยเกตุ ปริญญาตรีการจัดการจากอังกฤษ ทำงานการบินไทย

ท่านอาจารย์พอใจต่อชีวิตที่ผ่านมามาก ลูกทุกคนเรียนจบ มีตำแหน่งหน้าที่การงานที่ดี มีครอบครัวที่ดี เป็นคนดี ไม่มีความเสียหายทางศีลธรรมจรรยา ประพฤติตนในสิ่งที่ดีงาม และไม่ทำชั่วทำบาปใด ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกทุกคนเป็นคนกตัญญูกตเวทีต่อคุณพ่อคุณแม่ ทำให้ท่านอาจารย์พอใจ ภูมิใจ และอิ่มใจ และตั้งใจทำบุญกุศลประกอบกรรมดียิ่ง ๆ ขึ้นไปในอนาคต

ประวัติเพิ่มเติม

ท่านอาจารย์อาจินต์ บุณยเกตุ ถึงแก่กรรมอย่างสงบที่บ้านพักของท่านเมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๔๖ สิริอายุได้ ๗๙ ปี ๑๑ เดือน ท่านได้อุทิศร่างกายให้ภาควิชากายวิภาคศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล เพื่อเป็นอาจารย์ใหญ่สอนนักศึกษาแพทย์

ประวัติหนูพิมพวดี โหสกุล

ชาตะ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๙๓

มรณะ ๒ กรกฎาคม ๒๕๐๓

คุณพ่อชื่อ นายเสียง โหสกุล อายุ ๘๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๔๔) เพิ่งเสียชีวิตเมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๔ นี้เอง คุณแม่ชื่อนางสมพร โหสกุล อายุ ๘๑ ปี เธอเป็นบุตรสาวคนเดียว และเป็นคนสุดท้องในพี่น้อง ๕ คน คือ

๑. นายเสรี โหสกุล อายุ ๖๐ ปี

๒. นายวัฒนา โหสกุล อายุ ๕๘ ปี

๓. นายถาวร โหสกุล อายุ ๕๖ ปี

๔. นายวันชัย โหสกุล อายุ ๕๔ ปี

เธอเป็นเด็กน่ารัก ร่าเริง เป็นที่รักของพ่อแม่และพี่น้องทุกคน เมื่อเสียชีวิตจากไข้เลือดออก ใน พ.ศ. ๒๕๐๓ คุณพ่อได้สร้างพลับพลาพิมพวดีให้ที่วัดมกุฎกษัตริยาราม ปัจจุบันเธออาจไปเกิดแล้ว ดังที่เธอกล่าวกับอาจารย์ นพ.อาจินต์ แต่ญาติพี่น้องก็ยังระลึกถึงเธออยู่ เมื่อคุณพ่อเธอเสียชีวิตในเดือนสิงหาคมนี้ ญาติพี่น้องก็จะบริจาคปรับปรุงและสร้างศาลาใหม่ และเชื่อมต่อกับพลับพลาพิมพวดีในวัด ให้ใหญ่ขึ้นและสวยงามขึ้นต่อไป ในนามครอบครัว

โหสกุล ส่วนพี่น้องก็ดำเนินกิจการครอบครัวห้างเสรีวัฒนาต่อไป ที่สี่แยกนพวงศ์ ใกล้โรงเรียนเทพศิรินทร์ เลขที่ ๖๓๔-๖๔๐ ถนนหลวง กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐ โทร. ๐๒-๒๒๕๐๐๔๒ เป็นครอบครัวที่มีฐานะดี มีกิจการที่มั่นคงเป็นปึกแผ่น

พลับพลาพิมพวดี วัดมกุฏกษัตริยาราม ก็สวยงามมาก อยู่ในวัด มีรูปของเธอติดไว้ที่ผนังด้านใน ซึ่งได้นำมาเป็นปกหนังสือด้วย และยังมีผู้รักและระลึกถึงเธอมาเยี่ยมที่วัดพร้อมดอกไม้ของหอม ตุ๊กตาผู้หญิง และของเล่นเด็กโดยตลอดไม่ขาดสายในหลายปีที่ผ่านมา อาจจากการทราบข่าว ได้อ่านหนังสือ รู้ซึ้งถึงน้ำใจอันดีงามของเธอ ทำให้ต้องแวะมาแสดงความระลึกถึงด้วยความรักเป็นอย่างยิ่ง ขอดวงวิญญาณของเธอจงสู่สุคติและเกิดในภพภูมิที่ดี ดังที่เธอปรารถนาด้วยเทอญ.

เหตุการณ์ นพ. อาจินต์ บุณยเกตุ พบวิญญาณหนูพิมพวดี ณ โรงพยาบาลศิริราช

เหตุที่ผมจะนำเรื่องนี้มาเล่าให้คุณผู้อ่านฟังก็เพราะ...

ในปลายปี ๒๕๒๙ ต่อกับวันปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๓๐.... คณะพรรคสูงอายุหลายท่าน ซึ่งผมขออนุญาตเอ่ยนามของท่านไว้ ณ ที่นี้ คือ คุณหญิงวัลลีย์ วีระปรีย์ พล.ร.ต. ประจวบ และแพทย์หญิงอัมพิกา พลกล้า คุณสมบัติ คงจำเนียร และ ม.ร.ว.ทอศรี ภรรยา ศจ. น.พ. สมบัติ สุคนธพันธ์ แห่งโรงพยาบาลศิริราช น.พ. สมพงษ์ บุรุษรัตนพันธ์ ผอ. สำนักแพทย์ กทม. พล.ต. กมล พิจิตรคดีพล คุณเสนาะ นิล-กำแหง อดีตเสรีไทยสายอังกฤษในสมัยสงครามโลก และอีกหลายท่าน รวมทั้งผมด้วย ได้จัดคณะท่องเที่ยวสูงอายุไปพักผ่อนทางเหนือพร้อมกับก็เล่นกอล์ฟกันทุกสนามที่ผ่านได้แก่ จังหวัดลำปาง และสุดท้ายที่เชียงใหม่ สมาชิกที่เหมารถไปเที่ยวกันคราวนี้ร่วม ๓๐ คน อายุรวมกันก็เห็นจะกว่า ๑,๖๐๐ ปี เราออกเดินทางตั้งแต่เช้ามืดวันที่ ๒๙ ธันวาคม และกลับกรุงเทพฯ ตอนค่ำวันที่ ๒ มกราคม

เลยปีใหม่ไปหนึ่งวัน และในปี ๓๐ ต่อ ๓๑ ก็ประพฤติกันแบบนี้อีก ไม่รู้จักเบื่อหน่ายกันบ้างหรืออย่างไรไม่ทราบ

ในระหว่างเดินทางทั้งไปและกลับในรถทัวร์ที่เช่าเขาไป เพื่อแก้เหงาบรรเทาง่วง เราก็เฮฮากันไป สนุกสนานกันไป ซึ่งถ้าหนุ่มสาววัยหวานไปด้วย คงหาว่าเราเชยเต็มทีก็นิทานเก่าๆ เอาออกมาเล่ากัน เพลงที่ร้องกันในรถก็โน่นเพลงของพรานบูรพ์ ของจำรัส สุวคนธ์ ของท่าน ม.ล. พวงร้อย... นานๆ ทีจึงจะมีเพลงปัจจุบันสักเพลงสองเพลงอย่างดีก็ของครูเอื้อ นานๆ ทีก็มีของดนุพล แก้วกาญจน์ สุชาติ ชวางกูร สักเพลงสองเพลง ซึ่งถ้าตัวมานั่งฟังอยู่ด้วยคงปลงว่า อนิจจา เพลงของเราเป็นอย่างนี้ไปแล้วหรือ...

เป็นอันว่าการท่องเที่ยวเล่นกอล์ฟก็สิ้นสุดลงที่สนามเชียงใหม่ พอวันที่ ๒ มกราคม เราก็เดินทางกลับ ออกจากเชียงใหม่ราวๆ ๘ นาฬิกา พอรถออกไปได้หน่อยก็ประพฤติอย่างขาไปอีก ทีนี้พอถึงนครสวรรค์หลังอาหารกลางวัน ซึ่งเป็นก๋วยเตี๋ยวไก่เจ้าเก่าเจ้านั้นแหละ เราก็ออกเดินทางต่อ พรรคพวกในคณะต้องการเปลี่ยนบรรยากาศจึงขอให้คุณหญิงวัลลีย์บอกผมว่า ขอฟังเรื่องของวิญญาณที่ผมพบในรูปของเด็กหญิงพิมพวดี ที่ยังติดอยู่ในใจของอีกหลายๆ คน หลายคนที่ได้อ่านเรื่องของผม ที่ท่าน ศจ. เอียน เฟลมมิ่ง นักวิญญาณศาสตร์ มาสัมภาษณ์ผม แล้ว

นำไปพิมพ์เป็นเรื่องหนึ่งในหนังสือของท่านเผยแพร่ในสหรัฐอเมริกาเมื่อราว ๆ พ.ศ. ๒๕๐๖ หรือ ๒๕๐๗ ก็สนใจ รวมทั้งบางท่านที่เคยอ่านจากหนังสือรายสัปดาห์ฉบับนั้นด้วยว่าเรื่องจริงเป็นอย่างไร

ทุกคนในรถเงียบสงบอย่างกับฟังปาฐกถาที่น่าฟัง ในเมื่อผมได้พูดว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงที่ได้กับตัวผม ไม่ว่าจะพูดที่ไหนกี่สิบกี่ร้อยครั้งก็อย่างนี้ ผมเริ่มเรื่องว่า... ผมได้ป่วยด้วยโรคปวดประสาทสมองเส้นที่ห้า (ประสาทสมองมีสิบสองคู่) ทางด้านขวา เริ่มเป็นมาตั้งแต่วัยรุ่น อายุราว ๆ ๑๖-๑๗ ปี ตอนนั้นพอดีเกิดสงครามอินโดจีน และก็เป็นเรื่อยมาระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง เป็น ๆ หาย ๆ โดยมีอาการปวดประสาทด้านขวา ตั้งแต่เบ้าตาขึ้นไปถึงกลางกระหม่อม ปวดอยู่ซีกเดียว ตอนนั้นยังเป็นหนุ่มแน่นอายุยังน้อย อาการก็ไม่ทรมานรุนแรงมากนัก กินยาแก้ปวดแรง ๆ หน่อยก็บรรเทาไปได้ ได้ขอให้อาจารย์ที่ศิริราชตรวจท่านก็บอกว่าสายตามีส่วนช่วยให้ปวดประสาทได้ เพราะสายตาไม่ดี ผมก็เลยสวมแว่นตามาตั้งแต่อายุยี่สิบปีจนบัดนี้

สรุปว่าผมป่วยด้วยโรคนี้มานานเป็นสิบ ๆ ปี ตอนที่เป็นนายแพทย์ผู้อำนวยการที่จังหวัดภูเก็ตก็เป็น ตอนที่ไปศึกษาต่อที่สหรัฐอเมริกา ๓ ปี ก็เป็นทั้ง ๓ ปี แพทย์ที่อเมริกาชวนผ่าตัด ผมก็ยอม พอจะผ่าตัด มันก็เกิดหาย

ปวดเพราะมันเป็น ๆ หาย ๆ หมอที่นั่นเลยไม่กล้าผ่า ผมเป็นรองผู้อำนวยการโรงพยาบาลสงฆ์ อยู่ฝ่ายวิชาการ เกิดปวดมากอีกหนทนไม่ไหว ต้องเข้ารับการรักษาที่ศิริราชตอนนี้เอง

โรคนี้ไม่รู้สาเหตุ แต่เดี๋ยวนี้ คุณหมอสิระ บุณยรัตเวช หัวหน้าศัลยกรรม โรงพยาบาลรามาธิบดี ผู้เชี่ยวชาญทางศัลยกรรมสมองและประสาท (ท่านผู้นี้เองที่รักษาผมหายขาด ด้วยการฉีดน้ำยาเข้าไปในสมอง ไปทำลายต้นตอของประสาทเส้นนี้ให้หมดสภาพไปเลย) ท่านบอกว่าหนึ่งในสาเหตุของโรคนี้ ก็คือเส้นโลหิตในสมองเส้นหนึ่งไปเบียดเส้นประสาทสมองเส้นที่ห้านี้ เมื่อเส้นโลหิตขยายตัวตามจังหวะการเต้นของหัวใจ มันก็จะเบียดกระตุ้นเส้นประสาทนี้ทุกที หนัก ๆ เข้าก็ระบม ปวดอย่างนี้คนโบราณเรียกว่า "ลมตะกัง" หมอปัจจุบันเรียก ไมเกรน หรือ ติ้ค เดอลารู หรือ ไทรเจมินัล นิวราลเจีย ซึ่งมันก็ชื่อเดียวกัน การรักษายากมาก

ตอนปี พ.ศ. ๒๕๐๔ นั้น คุณหมอสิระยังไม่กลับจากการศึกษาต่อจากอังกฤษ ท่านเรียนจนสำเร็จเป็นราชบัณฑิตในวิชาศัลยศาสตร์แห่งประเทศอังกฤษ ท่านกลับมา พ.ศ. ๒๕๐๗ หรือราว ๆ นั้น ท่าน ศ. นพ. อุดม โปษกฤษณะ เป็นผู้รักษาผม ศ. นพ. วิชัย บำรุงผล แห่งภาควิชาศัลย-

กรรม และ ศ. นพ. สมบัติ สุคนธพันธ์ ฝ่ายโรคทางยา มาร่วมด้วย ทั้งสองท่านหลังนี้เป็นเพื่อนกัน ก็เลยตั้งใจมากเป็นพิเศษ แต่มันไม่หาย

ผมได้ถูกรับตัวไว้เพื่อตรวจละเอียดและรักษาที่ตึกวิบุลลักสม์ชั้นล่าง ห้องที่เท่าไรก็จำไม่ได้เสียแล้ว ได้รับการดูแลเยียวยารักษาอย่างดีจากครูบาอาจารย์และเพื่อนฝูง แต่อาการปวดประสาทก็รุนแรงมาก แทบจะผูกคอตายไปหลายหน คืนหนึ่ง ราวๆ สองทุ่มเศษๆ โรคปวดประสาทมาเอาผมอีก ทีนี้ปวดดิ้นเลย พยาบาลให้กินยาฉีดยาตามแพทย์สั่งไว้ก็ไม่สงบ เมื่อเป็นเช่นนั้น ผมก็นอนหลับตาเอามือกุมขมับข้างที่ปวด แล้วภาวนาบริกรรมพุทโธๆๆ ทำอานาปานสติไปเรื่อยๆ ที่ผมทำแบบนี้ได้ก็เพราะเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ผมบวชพระที่วัดราชาธิวาส ๑ พรรษา วัดนี้เป็นวัดวิปัสสนากรรมฐาน ผมก็ได้รับการอบรมเรื่องนี้มาด้วย พอทำสมาธิวิปัสสนาสักครู่ อาการปวดก็สงบลง มันก็เป็นเช่นนี้ คือปวดสักพักแล้วก็บรรเทา พอสงบ ผมก็เลยสงบจิตทำสมาธิต่อ

ประมาณ ๓ ทุ่มเศษๆ ผมมองเห็นอะไรรางๆ ก็ลืมตาขึ้นมาพลางถามภรรยาและพยาบาลพิเศษที่เฝ้าอยู่ ๒ คนนี้ว่า "ใครมา..." ได้รับคำตอบว่า "ดึกแล้ว ไม่มีใครมาหรอก..."

ผมก็หลับตาเข้าสมาธิต่อ พอสักครู่ก็เห็นชัด ขนาดลืมตามองก็เห็นชัดว่ามีเด็กผู้หญิงผู้หนึ่งรูปร่างอ้วนเหลือกำลังอ้วนอย่างกับเป็นโรคชนิดหนึ่ง แต่หน้าตายังเด็ก มายืนอยู่ข้างเตียง เธอแต่งตัวด้วยชุดของโรงพยาบาล เมื่อเห็นเช่นนี้ผมก็เอ่ยปากออกถามว่า

"หนูเป็นใคร มาทำไมที่นี่" ผมพูดออกมาดัง ๆ เพื่อให้สองคนนั้นได้ยิน... รวมทั้งคุณใบ กล้าหาญ ซึ่งรับราชการอยู่ที่โรงพยาบาลสงฆ์จนทุกวันนี้ และไปเฝ้าผมอยู่ด้วย...

ภรรยาจึงมาเขย่าแขนแล้วพูดว่า...

"เธอ ๆ นี่ อยู่นี่ ๆ ๆ" ก็คงนึกว่าผมปวดมากจนเพ้อ...

ผมก็บอกว่า "ไม่ได้เพ้อหรือเสียสติอะไรหรอก แต่มีใครเห็นไหม หนูอ้วนมานั่งอยู่ข้างเตียงนี่"

สองคนนั้นตอบว่า "ไม่มีใคร ดึกแล้ว..."

ผมสังเกตว่าสองคนนั่นเขยิบเข้ามาชิด ๆ กัน ภรรยาผมก็ทำท่าจะสวดมนต์ เห็นพนมมือไหว้พระปะหลก ๆ แต่ผมก็ยังข้องใจ เพราะหนูคนนั้นก็ยังนั่งอยู่อย่างสงบเสงี่ยม

ผมก็เลยพูดออกมาดัง ๆ กับภรรยาและพยาบาลในห้องว่า "จะคุยกับหนูคนนี้นะ ช่วยจด ๆ จำ ๆ ไว้ด้วย..." แล้วผมก็ถามด้วยเสียงออกจะดัง ๆ ว่า "หนูเป็นใคร มาทำไมในห้องนี้..."

แม่หนูตอบว่า... "หนูเคยมาป่วยในห้องนี้และตายในห้องนี้ เมื่อประมาณ ๒ ปีมาแล้ว..."

ภรรยาผมคอยฟังและคอยจด....

"อ้อ หนูเคยมาป่วยที่ห้องนี้ แล้วตายที่ห้องนี้... หนูป่วยเป็นอะไรตาย"

"ป่วยด้วยโรคอ้วนตายค่ะ" ภรรยาและพยาบาลช่วยกันจดใหญ่

"หนูเป็นลูกใครหลานใครจ๊ะ"

"คุณตาหนูเป็นพระยาค่ะ ชื่อของท่านขึ้นต้นด้วย "อ" ลงท้ายด้วย "สิริ""

ผมทวนคำพูดของเธอดัง ๆ ให้ได้ยินทุกคน...

"งั้นหนูก็เป็นหลาน..." ผมพยายามนึก สักครู่ก็นึกออก แล้วพูดออกมาว่า "หลานเจ้าคุณอัชราชทรงสิริ ใช่ไหมล่ะ"

หนูคนนั้นก็ตอบว่า "ใช่ค่ะ คุณอาเก่งมาก..."

"แล้วพ่อหนูล่ะ..."

"คุณอาไม่รู้จักหรอกค่ะ..."

ผมถามต่อไปว่า "หนูมีพี่น้องกี่คน"

"มี ๓ คนค่ะ หนูเป็นผู้หญิงคนเดียว" ผมทวนคำพูดดัง ๆ ทุกคำ เพื่อให้ผู้ที่กำลังฟังได้ยินด้วย "หนูมานี่มีความประสงค์อะไรจ๊ะ"

"หนูมีเพื่อนคนหนึ่ง เขาเสียชีวิตเมื่อกลางปีกลายที่ตึกเด็ก เขาบอกว่าเขาเป็นลูกคุณอาเมื่อชาติก่อน เขาอยากจะมาหาและมาช่วยคุณอาให้หายป่วยจากโรคนี้ เขาให้หนูมาบอกคุณอาก่อนค่ะ...."

จากนั้นแม่หนูคนนั้นก็หายไป หายวับไปเลย

ผมก็ลุกขึ้นนั่ง เล่าทุกสิ่งทุกอย่างให้ภรรยาและพยาบาลที่นั่งอยู่ด้วยฟัง พยาบาลคนนั้นเธอตื่นเต้นมาก พลางบอกกับผมว่า พรุ่งนี้เขาจะไปถามหัวหน้าตึก ขอค้นประวัติและขอทราบว่า ตึกนี้ ห้องนี้ เมื่อประมาณปี ๒๕๐๒ มีเด็กหญิงถึงแก่กรรมที่ตึกนี้ห้องนี้หรือเปล่า เพราะเธอแปลกใจและสนใจที่ผมพูดกับแม่หนูคนนั้นเป็นเรื่องเป็นราวตั้งนาน...

จากนั้นผมก็เข้านอนไป โดยไม่ลืมภาวนาบริกรรมพุทโธ ๆ ๆ ไปด้วย

ประมาณ ๕ ทุ่มคืนเดียวกันนี้เอง ด้วยอาการปวดประสาทอย่างแรง ได้ปลุกผมตื่นขึ้นมาอีก แต่สองคนที่อยู่ในห้องหลับไปแล้ว

ตอนนี้เงียบสงัด แต่ผมนอนกุมขมับ กุมศีรษะด้านขวาอยู่คนเดียวด้วยความปวดที่ออกจะรุนแรงเอาการอยู่ ผมก็ได้ยินเสียงแว่ว ๆ ที่หูว่า “เธอ พ่อเธอนอนอยู่นี่ยังไง ... เข้ามาสิ...”

ผมลืมตาขึ้นมองก็ไม่เห็นอะไร แต่พอหลับตาก็ได้ยินเสียงพูดอีกว่า “เข้ามาสิ มาเถอะ”

ผมลืมตาอีกที ทีนี้เห็นเด็กสองคนมายืนที่ข้างเตียงผม คนหนึ่งอ้วนปี๋ ก็คนเก่า อีกคนหนึ่งอยู่ในวัยสิบสอง

ขวบ หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู เธอเดินมายืนข้างเตียงผมแล้วพูดว่า

“พ่อ หนูมาช่วยพ่อ....”

ผมจึงเรียกภรรยาผมและพยาบาลให้ตื่น แล้วถามว่า “เห็นเด็กผู้หญิงสองคนตรงนี้ไหม... เด็ก ๆ มายืนอยู่ที่นี่แน่ะ...”

พยาบาลเปิดไฟในห้องนอนสว่างพรึ่บ แล้วบอกว่า “ไม่เห็นมีใครมาสักคนนี่คะ...”

ผมก็ยืนยัน (ความจริงนอนยัน เพราะตอนนั้นนอนอยู่บนเตียง ไม่ได้ยืนสักที) ว่า “มีซิ มีแม่หนูสองคนมาเยี่ยม แล้วมายืนอยู่ตรงนี้ นี่ยังไง...” พลางผมก็ยื่นมือออกชี้ไปที่ตัวเด็ก...

คุณใบยกเก้าอี้มา ๒ ตัว ให้แขกที่เขามองไม่เห็นนั่งข้างเตียงทันที...

ภรรยาผมกับพยาบาลตื่นขึ้นนั่ง ขยับตัวเข้ามาชิดกันแล้วทั้งสองคนก็พนมมือ ทำท่าจะสวดมนต์อีกรอบ หนูอ้วนยืนอยู่สักครู่ก็ลาไป “คุณอาคะ หนูไปก่อนนะคะ” ว่าแล้วก็หายวับไปอีกที...เหลือแต่แม่หนูคนเล็กคนเดียว ตอนนี้เธอนั่งลงบนเก้าอี้ข้างเตียงนอนผม ข้อศอกสองข้างเท้าที่นอนยันคางไว้ แล้วถามว่า

“พ่อปวดศีรษะมากหรือคะ”

ผมตอบว่า “ตอนนี้ปวดมากจ้ะ”

เธอก็ยื่นมือข้างหนึ่งมากุมหรือกดศีรษะด้านที่ปวดของผมไว้แล้วบอกว่า “สักครู่จะทุเลา...” ต่อจากนั้นสักพักอาการปวดศีรษะก็สงบ

ผมจึงถามเธอว่า “หนูเป็นใคร แล้วทำไมมาเรียกว่าพ่อ...” ตอนนี้สองคนนั้นเริ่มจดอีก

“ชาติที่แล้วมา หนูเป็นลูกพ่อ...”

ผมก็ทวนคำพูดของแม่หนูนั้นว่า “อ้อ ชาติที่แล้วเป็นลูกของพ่อ...”

ต่อไปนี้เป็นคำสนทนาของผมกับเด็กหญิงผู้นั้น โดยผมถามดังๆ และทวนคำตอบดังๆ เช่นเคย

“ชาติก่อนนี้หนูเป็นลูกผู้ชายหรือผู้หญิง”

“เป็นผู้หญิงค่ะ”

“หนูเป็นอะไรถึงตาย....ในชาติก่อนนั้น”

“หนูไปเล่นน้ำแล้วไถลลื่น เลยตกแม่น้ำตาย...”

“หนูตายที่ไหน...”

“ตกน้ำตายที่ท่าโรงโม่”

ผมไม่รู้จักท่าโรงโม่ จึงถามเธอว่า

“โรงโม่อยู่ที่ไหน”

“ก็อยู่แถวๆ ท่าเตียนนี่แหละ...ไม่ไกลเท่าไหร่”

“ตอนที่ตกน้ำตายอายุเท่าไหร่...”

“ก็สิบกว่าขวบค่ะ....”

"ชาติก่อนนี้พ่อเป็นอะไร..."

"ชาติก่อนนี้พ่อรับราชการในรัชกาลที่ ๓ เป็นผู้คุมนักโทษและราชมัล..."

"ราชมัลเป็นอย่างไร พ่อไม่รู้จัก..."

"ราชมัลเป็นผู้คุม เป็นคนลงโทษนักโทษ ทรมานนักโทษ รวมทั้งประหารชีวิตนักโทษด้วย..."

ผมได้ฟังแล้วตกใจมาก เพราะชาตินี้ผมไม่ชอบเบียดเบียนใคร ไม่ชอบการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอย่างใดทั้งสิ้น แล้วจึงถามแม่หนูนั้นว่า "ที่พ่อป่วยนี้ ป่วยมานานเป็นเพราะอะไร แล้วเมื่อไหร่จะหาย"

เธอตอบผมว่า "ป่วยเพราะกรรมเก่าที่ทำไว้แต่ชาติก่อน พ่อมีหน้าที่เกี่ยวกับนักโทษ ควบคุมลงโทษทรมานเขา กรรมก็ตามสนองในชาตินี้"

ผมแย้งว่า "ก็เราทำตามหน้าที่ ลูกบอกว่าหน้าที่คือควบคุม ลงโทษ ทรมาน ถ้าเราไม่ทำเราก็ผิด..."

แม่หนูก็ตอบว่า "ครั้งหนึ่ง มีชายคนหนึ่งรูปร่างอ้วนใหญ่สูงดำ ถูกฎีกาว่าฆ่าชาวบ้านตาย ทำทารุณต่างๆ แก่ราษฎร ความจริงเขาไม่ได้ทำ แต่ชาวบ้านรวมหัวกันไปใส่ความเขา พระอัยการก็คุมตัวมาลงโทษ สอบถาม เขาไม่ได้ทำเขาก็ไม่รับ ราชมัลก็คือพ่อได้ลงโทษเขา จับเขาเข้าขื่อเข้าคา ตอกเล็บเขา แล้วเอาเครื่องมาบีบขมับเขา บีบขมับจน

เขาสลบเพราะความเจ็บปวด เขาก็ไม่รับว่าเป็นผู้ร้าย พ่อก็ลงโทษบีบขมับเขาอีกเพื่อให้เขารับว่าเป็นสัตย์ เขาก็ไม่รับ ในที่สุดเขาทนทรมานไม่ไหว เขาก็ขาดใจตาย ก่อนตาย เขาผูกใจพยาบาทอาฆาตไว้ว่าจะจองเวรไปทุกชาติจนกว่าจะหมดเวร... ตอนนี้กรรมมาตามทันอย่างเต็มที่แล้วจึงได้ป่วยเช่นนี้...” ผมทวนคำพูดของแม่หนูน้อยทุกอย่าง ภรรยาและพยาบาลนั่งจำและจดไว้ทุกคำพูด...

ผมจึงถามต่อไปว่า “เมื่อไหร่จะชดใช้กรรมนี้หมดเสียที...”

แม่หนูตอบว่า “พ่อทำไว้มาก ทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว กรรมก็สลับกัน กรรมดีทำให้พ่อเกิดมาอย่างนี้ กรรมชั่วก็ตามมาสนองอย่างนี้...”

“แล้วเมื่อไหร่จะหมดบาปหมดกรรม...”

“อีกสี่ปี” แม่หนูตอบว่า “พ.ศ. ๒๕๐๘ พ่อถึงจะหมดกรรมนี้ แล้วจึงจะหายป่วย......”

ภรรยาผมนั่งฟังอยู่ตลอด ก็ขอให้ผมถามว่า เมื่อชาติก่อนเธอเกิดเป็นอะไร

แม่หนูตอบว่า “คุณแม่เมื่อชาติก่อนนี้เป็นแม่ชี ถือศีลกินเพลอยู่วัดใต้”

ผมก็ไม่ทราบว่าวัดใต้ไหน...

แม่หนูก็บอกว่า เวลาปวดประสาทมาก ๆ ให้นึกถึงเธอ

เธอจะมาช่วยให้เบาบางลง แล้วก็เอามือมากุมศีรษะข้างที่ปวดพลางก็พูดว่า "พรุ่งนี้ ๘ นาฬิกา หมอจะเอาตัวไปผ่ากะโหลกศีรษะ..."

ผมก็ย้ำว่า "พรุ่งนี้เช้าหรือ จะผ่ากะโหลกพ่อหรือ..." เธอก็พยักหน้ารับคำ แล้วก็บอกว่า "หนูจะไปก่อนละ..."

พยาบาลและภรรยาผมนั่งสงบอย่างบอกไม่ถูก และแล้วในที่สุดก็ม่อยหลับไปทั้งสามคน รุ่งขึ้น เวลาประมาณ ๘ น. อาจารย์หมออุดมมาตรวจเยี่ยม ได้รับรายงานว่าเมื่อคืนนี้ปวดประสาทมาก ปวดจนดิ้นถึง ๒ ครั้ง ท่านยืนคิดสักครู่แล้วจึงพูดว่า "แปดโมงเช้านี้จะเอาตัวไปผ่าตัด ผ่าเอาปมประสาทที่ปวดออก" แล้วหันมาสั่งพยาบาลให้ไปบอกหัวหน้าตึกว่าให้เตรียมคนไข้รายนี้ไปผ่าตัด...

ภรรยาและพยาบาลมองหน้ากันด้วยความงุนงงเต็มที่ เพราะไม่มีใครเชื่อว่าจะนำผมไปผ่าตัด ที่งงก็เพราะเมื่อคืนนี้ได้ยินผมพูดคนเดียว คือทวนคำพูดของแม่หนูว่า พรุ่งนี้ ๘ นาฬิกา หมอจะเอาไปผ่าตัด ตอนนั้นก็เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง มาตอนนี้เชื่อแล้ว เชื่อไม่มีข้อสงสัย

สักครู่พยาบาลก็เข้ามาในห้องผม จัดแจงโกนคิ้วโกนผม ด้านขวาขึ้นไปถึงกลางศีรษะ แล้วทำความสะอาด ต่อจากนั้นก็ฉีดยาให้สลึมสลือ ก็ประเภทมอร์ฟีน จวน ๆ ๘ น. รถเข็นคนไข้ก็มาเทียบ เอาตัวผมนอนเปลเข็นไปห้อง

ผ่าตัด โดยมีภรรยาผมเดินตามไปด้วย ผมเองตอนนั้นก็จะหลับมิหลับแหล่อยู่แล้ว ...และแล้วผมก็หมดสติไปเมื่อได้รับยาสลบที่ห้องผ่าตัด

ผมมาทราบตอนหลังว่า ในวันรุ่งขึ้น คือวันที่ผมได้รับการผ่าตัดนั้น พยาบาลในห้องได้ไปคุยกันกับหัวหน้าตึก และคุยกันต่อๆ ไปถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ ทุกคนมีอาการเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ก็แปลกใจทุกคน ที่ประหลาดใจมากก็คือ ในเมื่อผมเรียนจบจากศิริราชไปตั้งกว่าสิบปี จบแล้วออกไปเลย ไม่ทำงานอยู่ในนั้น เหตุไฉนจึงทราบเรื่องเด็กหญิงที่เป็นโรคอ้วนและเด็กหญิงถึงแก่กรรมที่เตียงที่ผมนอนป่วยในตึกวิบุลลักสม์ และเธอตายในปีนั้นๆ

ด้วยความสนใจ พยาบาลหัวหน้าตึกได้ไปค้นประวัติสืบประวัติของผู้ป่วยที่มาป่วยตึกนี้ในปี ๒๕๐๒-๒๕๐๓ ค้นอยู่นานเพราะไม่ทราบชื่อผู้ป่วย และในที่สุดก็ค้นมาจนได้ว่า...

ได้มีเด็กหญิงหนึ่งคนป่วยและถึงแก่กรรมที่ห้องนี้ด้วยโรคอ้วนจริง

ความประหลาดใจในหมู่คนที่รู้เรื่องก็ชักจะกลายเป็นความเชื่อขึ้นมาทีละน้อยๆ แต่พอพยาบาลที่เฝ้าเธอบอกว่าเด็กมาหาคุณหมอ ที่บอกว่าเป็นลูกในชาติก่อน เมื่อคืนนี้มาบอกว่าจะถูกผ่าตัดที่ศีรษะเช้าวันนี้ พอวันรุ่งขึ้นเช้า อาจารย์หมออุดมก็มาเอาตัวไปจริงๆ

"แปลกนะเธอ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ..." พยาบาลสาวพึมพำกันทั้งตึก และจากตึกนี้ก็ไปตึกโน้น ไปจนทั่วโรงพยาบาลภายในไม่กี่วัน

อาจารย์หมออุดมท่านเคยรักษาโรคนี้ให้ผมมาสองสามครั้งแล้ว โดยฉีดยาเข้าไปในกะโหลกศีรษะ หมายจะให้ยาไปทำลายประสาทที่ปวด แต่ไม่ได้ผล มันเหมือนกับตีงูให้หลังหัก โรคนี้อาละวาดใหญ่ ที่ฉีดยาเข้าไปในศีรษะนี้ประมาณ ๔ ครั้งใน ๒ ปี เมื่อฉีดยาไม่ได้ผล ท่านก็เลยผ่าลงไปในสมองตัดปมประสาทเสียเลย โดยเจาะกะโหลกศีรษะด้านขวาเหนือหูขึ้นมาหน่อย คงจะเหมือนกับชาติก่อนที่ไปบีบขมับเขาตามที่แม่หนูเธอว่า... เจาะแล้วเอากระดูกกะโหลกออกมา ขนาดราว ๆ เหรียญสองสลึง ทำให้มีรูเกิดขึ้น จากนั้นก็เอามีด เอากรรไกร เข้าไปตัดเส้นประสาทเส้นที่ ๕ แต่อาจารย์ท่านว่า การผ่าตัดทำด้วยความยากลำบากมาก เพราะเรื้อรังมานาน ประกอบกับได้รับการฉีดแอลกอฮอล์เข้าไปหลายหน มันก็เกิดพังผืดขึ้น ผลการผ่าตัดไม่น่าพอใจเท่าไหร่ แต่เชื่อว่าคงให้ผลไม่น้อย

การผ่าตัดประสาทสมองนี้กินเวลาราว ๆ ๔ ชั่วโมง เพราะความยากลำบากดังกล่าว พอราว ๆ เที่ยง เขาก็เข็นรถกลับมาที่เดิม ในห้องมีแม่ผม ภรรยา พ่อตา แม่ยาย ซึ่งทั้งสองท่านนี้ มีศักดิ์เป็นลุงและเป็นป้าของผมด้วย ทุกคนก็

คิดว่าผมคงตายไปแล้ว เพราะนานเหลือทนระหว่างที่คอยรับผมในห้องพยาบาล และภรรยาก็เล่าเรื่องทั้งหมดเมื่อคืนให้ทุกคนได้ฟัง ต่างก็รับฟังโดยไม่มีข้อสงสัยใด ๆ

ค่ำนั้นก็เกิดอาการปวดขึ้นมาอีก ทีนี้ปวด ๒ อย่าง คือ ปวดเจ็บในสมองที่ผ่าตัด ปวดแผล มิหนำซ้ำ โรคปวดเดิมก็ไม่ทุเลา ทำให้เกิดทุกข์ทรมานกว่าเก่า มือทั้งสองก็กุมที่แผล กุมศีรษะร้องปวดดิ้นไป และแล้วก็นึกได้.....

"หนู ช่วยพ่อด้วย" ผมตะโกนออกมาดัง ๆ

ในห้องนั้นมีญาติพี่น้องมาเยี่ยมกันมากมาย ต่างก็ได้รับฟังเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด ทุกคนสงบ มีแต่ผมผู้เดียวทุรนทุรายอยู่บนเตียง.....

ชั่วอึดใจเดียว ก็ปรากฏร่างของเด็กหญิงที่บอกว่าเคยเป็นลูกผมเมื่อชาติก่อนมานั่งอยู่ข้างเตียง ผมจึงถามว่า "มาแล้วหรือลูก... ลูกช่วยพ่อที ตอนนี้ปวดเหลือทนแล้ว..."

แม่หนูก็เอามือมาวางที่ศีรษะ แล้วพูดว่า "เดี๋ยวจะทุเลา"

ก็เป็นจริงอย่างว่า อาการปวดก็บรรเทาลง พยาบาลซึ่งถือเข็มฉีดยามาจะฉีดให้ก็เลยไม่ต้องฉีด คุณใบก็ช่วยยกเก้าอี้ให้แขกที่แลไม่เห็นนั่งอย่างเคย...

แม่หนูก็นั่งอยู่ข้างเตียง เอาศอกยันเตียง เอามือเท้าคางตามเดิม ผมก็ถามว่า "หนูอ้วนไปไหนล่ะ"

เธอตอบว่า "ไม่ได้มาวันนี้..."

ทุกคนในห้องฟังผมโต้ตอบพูดคุยกับแม่หนู ผมถามต่อไปว่า "หนูชื่ออะไรจ๊ะ"

เธอตอบว่า "ก่อนที่จะตายนี้ หนูชื่อพิมพวดี"

"หนูเป็นอะไรตาย..."

"เป็นไข้เลือดออกตายค่ะ..."

"ตายที่นี่หรือ..."

"ตายที่ตึกเด็กค่ะ..."

"ตายเมื่อไรจ๊ะ..."

"เมื่อปี ๒๕๐๓ ค่ะ..."

"หนูมีพี่น้องกี่คน"

"มี ๕ คนค่ะ"

"ผู้หญิง ผู้ชายกี่คน"

"หนูเป็นหญิงคนเดียวค่ะ"

"พ่อแม่เสียใจมากไหมที่หนูตายจากไป..."

"พ่อแม่เสียใจมาก เพราะหนูเป็นลูกผู้หญิงคนเดียว พ่อสร้างพลับพลาอุทิศส่วนกุศลให้หนูที่วัดมกุฏฯ เอาชื่อหนูไปตั้งชื่อพลับพลานี้ มีรูปหนูแล้วมีคำจารึก มีศพของหนูฝังอยู่ในนี้ด้วยค่ะ... พ่อดีขึ้นแล้ว หนูขอลาไปก่อน แล้วจะมาหาพ่ออีกนะจ๊ะ..."

คำพูดทุกคำระหว่างแม่หนูพิมพวดีกับผม ทุกคนในห้องได้ยินได้ฟังและฟังอย่างตั้งอกตั้งใจจริง ๆ พยาบาลมา

ฉีดยาให้ผมอีก แล้วผมก็หลับไปจนเช้าโดยไม่มีอาการปวดรุนแรงมารบกวนอีกเลยในคืนนั้น

เหมือนกับยังไม่สิ้นกรรมสิ้นเวร อาการของโรคที่สงบไปคืนหนึ่งนั้น พอรุ่งเช้าก็เอาอีก ปวดอีก ทุรนทุรายร้องครวญครางอีก อาจารย์ท่านก็มาดูอาการทุกเช้าทุกวัน สั่งการรักษาทุกวัน เช้าสบาย สายปวด กลางวันสบาย บ่ายปวดดิ้น หรือพอตอนเย็นสบายชื่นฉ่ำ พอค่ำก็ร้องคราง เป็นอย่างนี้อีก ๓ หรือ ๔ วัน ทุกครั้งที่ปวด ผมจะนึกถึงหนูพิมพวดีทันที ไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืน ถ้าเป็นกลางวันก็จะได้ยินเสียงพูดว่า "พ่อ หนูมาแล้ว" แล้วเธอก็จะเอามือมาช่วยกุมที่ปวดจนผมทุเลา คำพูดที่ผมพูดคือ "มาแล้วหรือลูก..." ทุกคนที่มาเยี่ยมผม หรือมาอยู่ในห้อง จะเงียบสงบ คอยฟังคำพูดของผมที่พูดกับวิญญาณในเรือนร่างของหนูพิมพ์อย่างใจจดใจจ่อเหมือนนัดกัน

ในเย็นวันหนึ่ง เย็นมากแล้ว ฯพณฯ ทวี บุณยเกตุ ซึ่งเป็นพี่ชายของผม ท่านไปเยี่ยมพร้อมด้วยบุตรชายของท่าน คุณวีระวัฒน์ บุณยเกตุ หรือที่ญาติ ๆ เรียกชื่อเล่นว่า "บู๊" เป็นคนขับรถพาพี่ชายไปที่ศิริราช ท่านถึงอนิจกรรมไปแล้ว เหลือคุณวีระวัฒน์ ซึ่งเดี๋ยวนี้ดำรงตำแหน่งเป็นรองอธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม คุณทวีเป็นประจักษ์พยานท่านหนึ่ง โดยในขณะนั้นอาการปวด

ของผมกำเริบอีก ปวดมากขึ้นๆ ผมก็นอนร้องเรียกหนูพิมพ์ให้มาช่วย คุณทวีท่านทราบเรื่องอยู่บ้างแล้วจากปากคำของญาติๆ ท่านก็เลยนั่งอยู่ ปกติท่านไปเยี่ยมผมบ่อยมาก แต่ไปนั่งไม่นาน เพราะท่านทนความสงสารในความทุกข์ทรมานของผมไม่ไหว เย็นนั้นท่านนั่งอยู่นานหน่อย พอดีผมปวดมาก แล้วร้องเรียกหนูพิมพ์ว่า "ลูก มาช่วยพ่อที"

คุณทวีทราบเรื่องนี้จากญาติพี่น้องมาหลายครั้งแล้ว ครั้งนี้ท่านมาเห็นพอดี คือผมเรียกหนูพิมพ์ หนูพิมพ์ก็มา ผมก็ถามเธอว่า "ผ่าแล้วทำไมยังไม่หายอีก"

หนูพิมพ์ตอบว่า "ยังไม่หาย ยังไม่หมดเวรกรรมที่ทำไว้..."

"แล้วเมื่อไหร่จะหาย" เธอตอบว่า "ราวๆ อีก ๔ ปี พ.ศ. ๒๕๐๘ นั่นแหละ"

ผมถามดังๆ ต่อไปว่า "แล้วทำอย่างไรต่อไป"

เธอตอบว่า "พรุ่งนี้ ๘ โมงเช้า หมอจะเอาตัวไปผ่าอีก จะต้องผ่าอีก ๒ ครั้ง รวม ๔ ครั้งในคราวนี้..."

ผมก็ทวนคำพูดของเธอแล้วร้องว่า "ต้องผ่าอีก ๔ ครั้งเชียวรึ..."

คุณทวีนั่งฟังอย่างสงบ ทุกคนเงียบและคอยฟัง ครู่ใหญ่ๆ อาการปวดก็บรรเทา หนูพิมพ์จึงบอกกับผมว่า "หนูจะลาไปก่อน วันนี้รีบหน่อย เพราะจะไปรับกุศลที่เขาอุทิศ

ให้ที่พลับพลาพิมพวดี...” ทุกคนได้ยินคำพูดที่ผมทวนคำพูดของหนูพิมพ์ ผมจึงถามเธอว่า

“เขาอุทิศส่วนกุศลให้เรื่องอะไร”

เธอตอบว่า “เขาบำเพ็ญกุศลศพใครไม่รู้คืนนี้ที่พลับ-พลา คนตายมีเหรียญมีตรา มีสายสะพาย”... ผมก็ทวนคำพูดออกมาดัง ๆ

คุณทวีที่นั่งอยู่ก็อยากพิสูจน์ จึงให้วีระวัฒน์ลูกชายขับรถยนต์ออกไปเดี๋ยวนั้น ไปดูซิว่าที่พลับพลาพิมพวดี วัดมกุฏฯ มีการบำเพ็ญกุศลใคร ศพเหรียญตราน่าจะรับพระราชทานเพลิงที่สุสานหลวงวัดเทพศิรินทร์ เพราะหนูพิมพ์บอกว่ามีสายสะพาย

คุณวีระวัฒน์ บุณยเกตุ จึงรีบขับรถออกไปจากศิริ-ราชทันที ไปที่วัดมกุฏฯ พอถึงพลับพลาพิมพวดี ก็เดินเข้าไปดูหน้าพลับพลา ปรากฏว่าเป็นความจริง คืนนั้นมีการนำศพออกมาจากสุสานมาบำเพ็ญกุศล พรุ่งนี้จะรับพระราชทานเพลิง เป็นศพของรองอธิบดีกรมเจ้าท่า ผมก็ลืมชื่อของท่านเสียแล้ว รูปถ่ายหน้าโกศ เป็นรูปเต็มยศ มีเหรียญตรา มีสายสะพายจริง คุณวีระวัฒน์จึงรีบขับรถมาเรียนคุณทวีว่าเป็นอย่างที่ผมทวนคำพูดของหนูพิมพ์ทุกประการ

คุณทวีนั่งสงบ กล่าวออกมาคำเดียวว่า "แปลกแต่จริง..."

ผมต้องเล่าย้อนไปนิดหน่อย คือตอนที่หนูพิมพ์นั่งอยู่ข้างเตียงผม เอามือเท้าคางยันขอบเตียงอย่างเคย เธอพูดว่า "เสียดาย..."

ผมถามว่า "เสียดายอะไร"

เธอตอบว่า "แก้วระย้าโคมไฟที่พลับพลา คนที่ยกขาหยั่งวางพวงหรีดทำขาหยั่งไปโดนโคมแก้วช่อระย้าตกลงมาแตกหลายช่อทำให้ไม่สวย พ่อแม่ก็ไม่ทราบ อีก ๒-๓ วันคุณพ่อหนูชาตินี้จะมาเยี่ยมพ่อ พ่อช่วยบอกคุณพ่อหนูให้ช่วยเปลี่ยนระย้าที่ตกลงมาแตกให้ที หนูไม่สบายใจ..." ผมทวนคำพูดนี้ให้ทุกคนได้ยิน ทั้งคุณทวีด้วย ก่อนที่คุณวีระวัฒน์จะกลับมาจากวัดมารายงานเรื่องศพที่พลับพลานั้น...

คุณทวีและบุตรชายกลับไปด้วยความประหลาดใจว่าผมนอนเจ็บอยู่ที่เตียงตั้งสิบกว่าวัน ทำไมรู้เรื่องที่จะเผาศพรองอธิบดีกรมเจ้าท่า และศพตั้งบำเพ็ญกุศลที่พลับพลาพิมพวดี... วิญญาณคงมาบอกจริง ๆ วิญญาณมีจริงหรือคนตายแล้วยังวนเวียนอยู่ หรืออะไรที่มาพูดกับน้องชายผมว่าท่านคงนั่งคิดนอนคิดไปนาน

คืนนั้นผมปวดอีกครั้งหนึ่ง พอเช้า อาจารย์หมออุดมก็มาเยี่ยมเช่นเคย พอทราบว่ายังปวดอีก ท่านก็ยืนคิด

อยู่ครูใหญ่ แล้วหันมาสั่งพยาบาลว่า ไปบอกหัวหน้าตึกให้เตรียมคนไข้นี้ไปห้องผ่าตัดอีกที เช้าวันนี้ ก่อน ๘ น.

ผมตะลึง ภรรยาและพยาบาลงง ทุกคนในตึกนั้นเมื่อทราบคำสั่งก็ประหลาดใจ เพราะพยาบาลที่เฝ้าเธอเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้วว่า เช้านี้ผมจะต้องถูกผ่าอีก เพราะหนูพิมพ์บอกล่วงหน้าไว้

แล้วผมก็ถูกนำไปห้องผ่าตัด ดมยาสลบ ผ่าตัดดึงเอารากประสาทเส้นนี้ออก โดยพยายามดึงเอาออกให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ราว ๆ เกือบเที่ยงก็กลับมาห้องนอนที่ตึกพัก โดยสลบมาบนรถเปลตามเคย

พอฟื้นมา อาการปวดเจ็บแผลก็มาแทน แต่อันนี้ระงับได้ด้วยการฉีดยา พยาบาลมาฉีดยาระงับปวดให้เป็นระยะ ๆ พอค่ำลงก็สงบ ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง เข้ามาเยี่ยมกันมากมายตามเคย ที่มาเยี่ยมจริง ๆ ก็มี ที่อยากรู้เรื่องวิญญาณของเด็กที่มาช่วยผมก็มี

พอสักสามทุ่มคืนนั้น หนูพิมพ์ก็มาอีกตามเคย เธอเอามือมาวางที่ขมับผม ปวดทั้งแผลผ่าตัดและที่ปวดอยู่เดิมทำอย่างไรมันก็ไม่หาย ผมนอนทนเอา ภาวนาบริกรรมไปจนหลับไปในที่สุด แล้วเธอก็กลับไปเมื่อผมสงบ

ข่าวลือจากปากต่อปากไปไกลยิ่งกว่าประชาสัมพันธ์ทางสื่อมวลชน และก็แน่นอน ข่าวนั้นก็ย่อมต้องมากกว่า

ความเป็นจริง จนวันหนึ่ง คุณชิต สุวรรณปัทม์ เคยเป็นพยาบาลอาวุโสที่สายนัดดาคลีนิคของท่าน น.พ. ม.ล. เต่อ สนิทวงศ์ ซึ่งผมเคยทำงานอยู่กับท่านเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๓ ถึง ๒๕๙๕ ก็ ๓๘ ปีมาแล้ว เป็นคนชอบพอกันในสมัยที่ทำงานอยู่ด้วยกัน เธอมาเยี่ยมแล้วบอกกับผมว่า จะมีคนมาพบและมาคุยเรื่องหนูพิมพ์ ผมก็บอกเธอว่า ก็มีอย่างที่พยาบาลและภรรยาผมได้ยินได้ฟังก็เท่านั้น ไม่มีอะไรมากกว่านั้น คุณชิตนี่ถึงแก่กรรมไปเมื่ออายุราวๆ ๗๐ ปี เมื่อ ๔-๕ ปีมานี่

ถัดต่อมาอีกวันหรือสองวัน เย็นๆ มีชายหญิงคู่หนึ่งซึ่งผมไม่รู้จักกันมาก่อน มาขอเยี่ยม ดูเหมือนจะเป็นเวลาประมาณ ๑๘-๑๙ น. ขณะนั้นผมอาการดีขึ้นนิดหน่อย ไม่ใช่กำลังปวดประสาท สองท่านก็มานั่งสนทนาด้วย แล้วก็เลียบเคียงเข้ามาถามเรื่องหนูพิมพ์ ผมก็สรุปให้ท่านฟังนิดๆ หน่อยๆ มีภรรยาและพยาบาลที่เฝ้าคอยเสริมให้แจ่มชัดขึ้น สองท่านนี้เอาพวงมาลัยดอกมะลิพวงใหญ่มาแขวนให้ผมที่หัวนอนเตียง ในห้องบังเอิญจุดธูปหอมบูชาพระ กลิ่นผสมกันหอมพิกล ทำท่าจะเป็นวัดหรือศาลเจ้าไหหลำไปโน่น

สักครู่ใหญ่ คุณผู้ชายที่มาด้วยก็ขออนุญาตเอารูปถ่ายเด็กๆ ผู้หญิง ราวๆ สักสามสิบใบเห็นจะได้ มาวาง

เรียงๆ กันบนที่นอน ผมชักสงสัยว่าท่านจะมาทำพิธีปัดรังควาน หรือทำพิธีแขกที่เรียกว่า "อิศวระกุมารี" คือเอาเด็กๆ พรหมจรรย์มาบูชาพระอิศวร บนบานศาลกล่าวให้ผมหายป่วยไข้หรืออย่างไร แต่ไม่ใช่ พอท่านค่อยๆ เอารูปถ่ายขนาดสัก ๒ นิ้วบ้าง ๓ นิ้วบ้าง มาวางเรียงเต็มหน้าเตียงที่ผมนอนอยู่เรียบร้อยแล้ว ท่านก็ถามว่า "คุณหมอช่วยชี้ซิครับ ว่าคนที่มาหาคุยกับคุณหมอแล้วบอกว่าชาติก่อนเป็นลูกสาวคุณหมอและชาตินี้เกิดมาเป็นลูกสาวผมน่ะ คนไหนในรูปถ่ายที่นำมาเรียงอยู่นี่"

ผมลุกขึ้นนั่งแล้วหยิบแว่นตามาสวมดูไปทีละรูปๆ ดูไม่นานนักโดยวิธีหยิบรูปที่ไม่ใช่หนูพิมพ์ออกมากองไว้พวกหนึ่ง หยิบออกมากองทีละใบๆ เหลือใบสุดท้ายทิ้งไว้บนเตียง ๑ ใบ แล้วก็หยิบรูปนี้ขึ้นชูพลางบอกว่า "หนูคนนี้แหละครับที่มาหาผมทุกวัน....."

ทั้งสองท่านที่มาเยี่ยม หุบรอยยิ้มที่มุมปาก คุณผู้หญิงร้องไห้โฮใหญ่ คุณผู้ชายเช็ดน้ำตา แล้วบอกว่า "ใช่แล้วครับ รูปนี้คือรูปถ่ายหนูพิมพวดีลูกสาวผม ถ่ายในเครื่องแบบนักเรียน ส่วนรูปอื่นๆ นั้นเป็นรูปเพื่อนๆ ของหนูพิมพ์..."

๕-๖ ชีวิตในห้องพักคนไข้ที่ผมนอนป่วยอยู่เงียบหมด แทบไม่ได้มีแม้แต่เสียงลมหายใจ ต่างคนต่างก็เขยิบ

เข้ามาดูรูปหนูพิมพ์ที่วางอยู่บนเตียง ซึ่งตอนนี้อยู่ในมือผม

พอบรรยากาศเริ่มคลี่คลายในทางปกติขึ้นแล้ว ท่านที่มาเยี่ยมก็บอกว่า "ผมทราบจากคุณชิต ก็เลยมาถือโอกาสเยี่ยมและสอบถามถึงลูกสาวผม... ทุกวันนี้ผมก็ยังระลึกถึงหนูพิมพ์อยู่เสมอ แกเป็นเด็กที่น่ารักน่าเอ็นดูมาก ท่านั่งประจำของแกก็คือท่านั่งเท้าคางเอาข้อศอกยันพื้นไว้อย่างที่คุณหมอพูดจริง ๆ ผมชื่อ เสียง โหลกุล ครับ ผมมีกิจการส่วนตัวค้าขายเครื่องอะไหล่รถยนต์ทุกชนิด ที่เป็นตึก ๓ ชั้นอยู่ตรงสามแยกสะพานนพวงศ์ทิศใต้ของโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์นี่เองครับ..."

ผมก็ถามคุณเสียงว่า "คุณเสียงมีบุตรธิดากี่คน" คุณเสียงก็บอก ซึ่งผมจำไม่ได้ว่า ๓ หรือ ๔ คน แต่ที่แน่ ๆ มีธิดาคนเดียวคือหนูพิมพ์นี่ เธอป่วยด้วยไข้เลือดออก เสียชีวิตที่ตึกเด็ก โรงพยาบาลศิริราช ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๐๓ จริง ส่วนเรื่องเด็กหญิงคนอ้วน ๆ ที่ตายด้วยโรคอ้วนนั้นไม่ทราบเรื่อง.....

ผมก็ถามคุณเสียงว่า มีอะไรเกี่ยวกับหนูพิมพ์อีกไหม ผมอยากทราบ

คุณเสียงก็พูดว่า เช้าวันหนึ่ง พระภิกษุสงฆ์ ๕ รูป จากวัดเทพศิรินทร์นี่เอง ได้เดินไปที่ร้านเสรีวัฒนา มีตาลปัตรทุกองค์ และมีลูกศิษย์ตามไปด้วย ๒-๓ คน พอ

พระท่านเดินทางไปถึงก็ก้าวเข้าไปในร้าน ลูกศิษย์ก็ร้องบอกว่า "พระมาแล้วครับ" คุณเสียงก็งง จึงถามว่ามาเรื่องอะไร..... พระรูปหนึ่งในคณะก็พูดว่า ที่เมื่อเย็นวานนี้ให้เด็กผู้หญิงไปนิมนต์พระมารับสังฆทาน ๕ รูป นิมนต์ให้มาที่นี่ คุณเสียงก็พูดว่าไม่เคยให้เด็กคนไหนไปนิมนต์ พอดีพระองค์หนึ่งเหลือบไปเห็นรูปถ่ายของหนูพิมพ์ที่ติดไว้ที่ข้างฝา ท่านก็ชี้ว่า "หนูคนนี้แหละที่ไปนิมนต์อาตมา นั่งอยู่ด้วยกัน ๓ องค์ ได้ยินชัดทั้ง ๓ องค์ ส่วน ๒ องค์นั้นอาตมานิมนต์มาให้ครบ ๕ องค์ตามที่แม่หนูบอก...." คุณเสียงตะลึงและงงเป็นที่สุด จะไม่เชื่อก็ไม่ได้ และเผอิญวันนี้เป็นวันที่ถึงแก่กรรมของหนูพิมพ์ พ่อแม่จะทำบุญใส่บาตรอุทิศส่วนกุศลไปให้อยู่แล้ว ฉะนั้น ก็เลยเปลี่ยนเป็นทำสังฆทานตามที่หนูพิมพ์ปรากฏร่างไปนิมนต์พระมาให้เสียเลย

ก็แปลก วิญญาณในเรือนร่างของหนูพิมพ์ไปนิมนต์พระมาทำสังฆทานให้กับตนในวันตายของตนเอง

คุณเสียงถามต่อไปว่า "ตอนนี้หนูพิมพ์อยู่ที่ไหน"

ผมก็บอกท่านว่า "หนูพิมพ์ยังอยู่แถว ๆ นี้ และมาเยี่ยมผมเกือบทุกคืน โดยมากก็ไม่เว้น แต่บางทีก็มากลางวัน..." ผมก็เลยบอกคุณเสียงว่า "หนูพิมพ์บ่นว่า คนถือขาหยั่งที่ว่างพวงหรีดเอาขาหยั่งไปเกี่ยวกับระย้าที่โคมไฟกลางพลับพลาพิมพ์วดีตกลงมาแตกหลายอัน พ่อเธอไม่รู้

เลยไม่มีใครไปทำให้ดีเหมือนเก่า เธอเสียดายมาก”

ผมก็นอนอยู่บนเตียงนี้มากว่า ๑๐ วันแล้ว แล้วก็ไม่เคยไปนั่งในพลับพลาที่ว่านี้ หากจะไปงานศพที่วัดใด ผมก็มักจะนั่งข้างนอกศาลา เพราะข้างนอกเย็นดี ได้รับลม แล้วผมจะรู้ได้อย่างไรว่า ในกลางพลับพลานั้นมีโคมไฟระย้าห้อยอยู่ แล้วเดี๋ยวนี้ปลายล่างของโคมไฟตกลงมาแตกหลายอัน...

คุณเสียงจึงให้คนขับรถขับบึ่งไปดูโคมไฟว่าเป็นจริงอย่างที่ผมพูดหรือไม่ คนรถกลับมาในตอนหลังก็มาเรียนคุณเสียงว่า “ระย้าที่ห้อยโคมไฟขาดไปหลายอัน สงสัยจะตกลงมาแตก” ท่านจึงสั่งว่า “พรุ่งนี้ให้รับช่างไฟไปดู แล้วจัดการเปลี่ยนใหม่ให้เรียบร้อย...”

คุณเสียงและภรรยานั่งอยู่อีกสักพักก็ลากลับ ก่อนจะกลับ ได้ถามผมว่าหนูพิมพ์พูดหรือเปล่าว่าวิญญาณของเธอจะไปไหนต่อ

ผมก็บอกว่า “อีกไม่ช้าหนูพิมพ์จะไปเกิด และทีนี้จะเกิดเป็นผู้ชาย เธอเคยคุยกับผมว่าอย่างนั้น”

พอได้ยินคำนี้ ภรรยาคุณเสียงยกมือไหว้พึมพำ ๆ ว่า เกิดชาติใดฉันใด ขอให้เกิดเป็นลูกแม่อีกนะลูก

ก่อนจากกัน ทั้งสองท่านได้ออกปากเชิญผมว่า ถ้าผมหายเมื่อไรจะเชิญผมและภรรยาไปบ้าน ไปรับประทานอาหารที่บ้านสักครั้ง บ้านท่านอยู่ถนนสุขุมวิท จะเป็นซอย

นานาใต้หรืออย่างไรผมก็จำไม่ได้เสียแล้ว และเมื่อผมหายป่วยในคราวนั้น กลับบ้านแล้วผมก็ได้ไปบ้านท่านตามคำเชิญ โดยมีญาติมิตรของท่านมาดูหน้าตาผมและฟังเรื่องนี้อีก

เมื่อตอนจะจากกันในคืนนั้นที่ศิริราช ผมได้ออกปากขอรูปถ่ายของหนูพิมพ์ไว้เพื่อจะได้ดูและอุทิศส่วนกุศลให้เธอเวลาผมสวดมนต์และทำบุญทำกุศล ซึ่งผมก็ปฏิบัติดังนี้มาเป็นเวลากว่า ๒๗ ปีแล้ว ซึ่งท่านก็ได้กรุณามอบใบใหญ่ขนาดโปสการ์ดให้ผมไว้ ๑ ใบ เห็นจะเป็นเพราะวันนั้นไม่ได้พักผ่อนและสนทนาพาทีกันมาก พอค่ำลงอาการปวดก็มาเยือนอีก คราวนี้ปวดบริเวณเหนือคิ้วทางขวามากที่สุด แล้วก็เลยลามปามไปปวดตั้งแต่ขมับขึ้นไปถึงกลางกระหม่อม มันทั้งแสบทั้งปวดเหมือนเอาไฟมาอัง ปวดอยู่นาน ผมนึกถึงหนูพิมพ์ไป พยายามเข้าสมาธิไป มันก็ไม่ทุเลา หนูพิมพ์มาเมื่อไรก็ไม่ทราบ พอรู้ว่าเธอมาผมก็พูดว่า “มาแล้วหรือลูก...” สองคนที่เฝ้าอยู่ก็นั่งฟังอย่างเคย คราวนี้มีพยาบาลเวรที่ตึกมาฟังด้วย ผมถามว่า “เมื่อไหร่จะหายหรือหมดเวรหมดกรรมเสียที มันทรมานจริง ๆ”

หนูพิมพ์บอกว่า “อีก ๔ ปีถึงพบหมอที่รักษาให้หายขาดได้ เมื่อนั้นก็หมดเวร แล้วก็จะมีความสุขตลอดไปเพราะกุศลกรรมตามมาสนองแล้ว.....”

ผมถามต่อไปว่า "แล้วจะมีอะไรเกิดขึ้นหรือไม่ในตอนนี้ เพราะตอนนี้ก็ปวดมากอีก" เธอก็ตอบว่า "พรุ่งนี้พ่อจะถูกผ่าตัดอีก คราวนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายสำหรับงวดนี้ และจะเป็นการผ่าตัดที่ทารุณที่สุดในชีวิตของพ่อ..."

ผมทวนคำพูดของเขาอีกว่า "พรุ่งนี้พ่อต้องถูกผ่าอีกหรือ แล้วจะทารุณที่สุดด้วยหรือ..." ทุกคนในห้องเงียบ ทุกคนมีแต่ความเวทนาสงสาร ภรรยาผมนั้นเชื่อสนิท ถึงกับน้ำตาไหลด้วยความรันทดใจ ผมนั่งเอาศีรษะกดไว้ที่ขอบเตียง บางทีก็อยากจะเอากระแทกลงไปที่เหล็กหัวเตียงเพราะความปวด จิตใจตอนนี้แหละจะอดทนไม่ได้ พยาบาลฉีดยาให้หลับตามที่หมอเวรสั่ง ก็หลับไป พอตื่นก็ปวดอีกแทบตลอดคืน ผมนึกเบื่อตัวเองแทนอาจารย์ที่ท่านตั้งใจรักษา อยากจะให้ตาย ๆ เสียรู้แล้วรู้รอดไปจะได้ไม่ทรมาน แต่มันยังไม่หมดวิบากกรรมก็ต้องทนอยู่ต่อไป

รุ่งเช้า ๗ น. อาจารย์ท่านก็มาเยี่ยมอีกตามเคย พอได้รับรายงานจากพยาบาล ท่านก็ยืนนิ่งอยู่ครู่ใหญ่แล้วหันมาพูดกับผมว่า "เดี๋ยว ๘ โมงเช้าเอาไปผ่าอีกครั้ง ทีนี้เลาะประสาทฝอยให้หมดทั้งแถบ มันคงจะไม่มีอะไรมาปวดอีกแล้ว..." แล้วท่านก็หันไปสั่งพยาบาลอย่างเคย

ทุกคนนิ่ง นิ่งด้วยความเวทนา นิ่งด้วยความประหลาดใจ และเชื่อมือว่าทุกครั้งที่หนูพิมพ์มาบอกเป็น

ต้องไม่มีผิด จะไม่เชื่อก็ไม่ได้ ข่าวก็ออกจากปากนี้ไปปากโน้นไปปากนั้นตามเคย ว่าวิญญาณหนูพิมพ์มาบอกล่วงหน้าทุกทีว่าจะผ่าเมื่อไหร่ แล้วก็จริงทุกที....

พอราว ๆ แปดนาฬิกา รถเข็นคันนั้นก็มาอีก คราวนี้พยาบาลไม่ฉีดยาให้ก่อนผ่าตัด ผมถามพยาบาล ก็ได้รับคำตอบว่า คราวนี้อาจารย์จะผ่าสด ๆ ดิบ ๆ ไม่ใช้ยาฉีด ไม่ใช้ยาชาใด ๆ ทั้งสิ้น ผมก็ขึ้นรถนอนเปลไปกับเขา พอถึงห้องผ่าตัด อาจารย์ท่านก็บอกว่า "ไม่รู้ประสาทฝอยเส้นไหนเสีย มันถึงปวด ถ้าให้ยาสลบยาชาแล้ว มันก็เหมือนถอนฟัน เลยไม่รู้ซี่ไหนปวด เพราะฉะนั้น คราวนี้ผ่าโดยไม่ใช้ยาสลบเลย ขอให้ทนเอา....."

ผมก็นึกว่า กรรม–กรรมแน่แท้ เพราะแม้แต่สัตว–แพทย์เขาจะทำการผ่าตัดสัตว์ เขายังใช้ยาระงับความรู้สึกระงับความเจ็บปวด นี่ผมเป็นคนแท้ ๆ ยังโดนแบบนี้ ว่าแล้วท่านก็เอามีดกรีดลงไปบนคิ้วขวาของผม กรีดตลอดแนวยาวตั้งแต่หัวคิ้วขวาเรื่อยไป ผมสะดุ้งสุดตัวด้วยความเจ็บปวด ร้องครวญคราง อาจารย์ท่านก็บอกว่า เจ็บก็ร้องไปตำรวจไม่จับหรอก แล้วท่านก็ผ่าไป เอาคีมจับเส้นประสาททีละเส้น พอเส้นประสาทถูกคีมคีบมันก็ปวดถึงหัวใจ ผมร้องออกมาดังกว่าวัวกว่าควายที่กำลังถูกเชือด เพราะการผ่าแบบนี้เวลาดึงประสาททีไรก็สะดุ้งจนตัวลอย พยาบาล

ห้องผ่าตัดก็กดตัวไว้ทั้ง ๆ ที่พันธนาการไว้อย่างเหนียวแน่น

ผมถูกผ่าไปดึงประสาทไป ร้องจนสุดเสียงไปเพราะความเจ็บและความปวด ทนทุกข์ทรมานอยู่อย่างนั้นกว่าชั่วโมง อาจารย์ท่านพยายามดึงประสาทฝอยออกให้มากที่สุด แต่ก็ยาก เพราะมันติดกันนุงนังเหมือนวุ้นเส้นที่เราเอามายำกิน ผมร้องโอดครวญดังที่สุดในชีวิต เจ็บที่สุดในชีวิต ปวดที่สุดในชีวิต ทารุณที่สุดในชีวิต เหมือนกับหนูพิมพ์บอกไว้ไม่มีผิด และสุดท้ายผมก็สลบไปเองเพราะความเจ็บปวด มารู้สึกตัวเมื่อพบว่าตัวมาอยู่ในห้องนอน มีสายน้ำเกลือรุงรัง มีสายยางที่จมูกที่ปากพร้อมมูล ความปวดน่ะยังไม่หายแม้จะหยุดผ่าตัดแล้ว แต่ความปวดระบมมันสุดแสนจะทนทาน จนต้องร้องและครางออกมาดัง ๆ ไม่รู้ว่ากี่ชั่วโมงต่อกี่ชั่วโมง...

ค่ำนั้นก็ยิ่งปวดแผล ปวดระบมประสาท ปวดระบมสมอง เมื่อยไปทั้งตัว อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ผมถูกฉีดยาระงับปวด ยานอนหลับ ก็หลับไปทั้งสายยางต่าง ๆ จนตื่นอีกทีก็ดึกโข เห็นจะราว ๆ ๒ ยามหรือกว่า....

จำได้ว่าวันที่ถูกผ่าตัดวิบากชดใช้กรรมนั้นเป็นวันพุธ ที่จำได้ ก็เพราะอาจารย์ท่านบอกว่าวันพฤหัสพรุ่งนี้ไม่ว่าง ท่านติดประชุมแต่เช้า ผ่าเสียวันพุธ วันนี้แหละ

พอตื่นขึ้นมาดังกล่าวก็พบภรรยา พยาบาลพิเศษที่นั่งเฝ้าอยู่ ผมถามทั้งสองคนนั้นว่า นี่ยังไม่ตายอีกหรือ มันทารุณที่สุดแล้ว... สองคนนั้นน้ำตาไหลเพราะความสงสาร

แล้วผมก็หลับตาลง ภาวนาพุทโธ ๆ ระงับเวทนา พอหลับตาสักครู่ หนูพิมพ์ก็มาหา เอามือกุมตรงที่ผ่าตัดและตรงที่ปวด

ผมก็ถามว่า "พ่อหมดเวรหรือยัง"

เธอตอบว่า "พ่อชดใช้กรรมตามที่เขาอาฆาตไว้มากแล้ว ต่อไปนี้จะค่อย ๆ ดีขึ้น....."

ผมถามต่ออีกว่า "พ่อจะถูกผ่าตัดอีกไหม...."

เธอตอบว่า "ไม่มีแล้ว"

"แล้วจะปวดอีกไหม โรคปวดประสาทนี่น่ะ"

เธอตอบว่า "ยังมี แต่ไม่ทารุณมากนัก มีอีก ๔ ปี"

"แล้วจะให้พ่อทำอย่างไรต่อไป..."

"ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขาไปเรื่อย ๆ ขออโหสิเขาเสีย ภาวนาแล้วส่งใจไปแผ่กุศลให้เขาเสมอ ๆ นะพ่อนะ" หนูพิมพ์ตอบ

"พ่อจะกลับบ้านได้เมื่อไหร่..."

"วันอาทิตย์นี่แหละจ้ะ...พ่อ..."

ผมถามต่อไปว่า "ถ้ามันยังไม่หาย จะกลับยังไง"

เธอก็ตอบว่า "ก็ยังมีกรรมเบา ๆ หลงเหลืออยู่ ถึงจะเป็นก็ยังไม่รุนแรงเท่าคราวนี้จ้ะ"

“เวลาพ่อกลับบ้านแล้วพ่อจะนั่งเรียกให้ลูกไปหา จะไปได้ไหม”

“หนูจำต้องลาไปก่อนแล้ว คราวนี้หนูจะเกิดเป็นผู้ชายจ้ะ แล้วตอนนี้ลูกก็เข้าบ้านพ่อไม่ได้ เจ้าที่เจ้าทางห้ามจ้ะ” เธอตอบ ภรรยาผมและพยาบาลเฝ้าฟังอย่างเคย “หนูลาพ่อเลยนะ และทีนี้ไม่มีอีกแล้วจ้ะพ่อ พ่ออย่าลืมทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขา เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายนะพ่อนะ...” เสียงหนูพิมพ์แว่วๆ แต่ชัดเจนติดหูมาจนบัดนี้

และก็เป็นจริงอย่างว่า หนูพิมพ์ไม่ปรากฏกายให้เห็นอีกเลย อาการปวดผมก็บรรเทาลง แต่แม้จะไม่หายขาดก็ยังดีกว่าเดิม ผมนอนอยู่อีก ๓ วัน ถึงวันเสาร์ตอนเช้าอาจารย์อุดมก็มาเยี่ยมอีก ท่านไม่เคยหยุดงานเลยแม้วันหยุดราชการ ผมรายงานว่าอาการปวดเบาไปเยอะ แต่ก็ยังมีอยู่ ไม่หายขาด อาจารย์ก็บอกว่า “เรายังเข้าไปทำลายศูนย์ประสาทของมันไม่ได้ เมื่อไหร่ทำลายได้หมด เมื่อนั้นจะหายขาด”

“พรุ่งนี้วันอาทิตย์จะกลับบ้านก่อนก็ได้ พักฟื้นต่อไปเผื่อมีอะไรต่อไปค่อยว่ากันใหม่...” ผมลุกขึ้นนั่งกราบท่านในความกรุณา แล้วท่านก็จากไป

ผมดีใจที่จะได้กลับบ้านในเช้าวันพรุ่งนี้ ทั้งๆ ที่แผลผ่าตัดต่างๆ ยังไม่หาย ท่านบอกว่า “ทำแผลเอง เอาไหม

ออกเองก็แล้วกัน เป็นหมออยู่กับตัวนี่....”

คืนนั้น ผมนอนหลับได้ดีมาก อาการปวดประสาทมีรบกวนนิดหน่อย ตอนที่หลับก็หลับสนิท ไม่มีอะไรมาพ้องพานในใจ ผมก็เข้าสมาธิต่อไปเรื่อยๆ เมื่อรู้สึกตัว

เช้าวันอาทิตย์ ผมถวายบังคมลาสมเด็จพระราชบิดา ลาพยาบาล แพทย์ที่ช่วยเหลือ ก่อนกลับ ผมถือรูปหนูพิมพ์ไว้ในมือ แล้วสั่งให้รถแวะไปที่วัดมกุฏกษัตริยารามก่อน เพื่อไปดูพลับพลาพิมพวดี ไปดูรูปหนูพิมพ์ผู้มีพระคุณ

ผมลงจากรถเดินไปที่พลับพลาพิมพวดี แต่ขณะนั้นมีประตูเหล็กปิดอยู่ ผมได้แต่ยืนข้างนอก ตาก็จ้องดูรูปหนูพิมพ์ที่ผนังพลับพลา โดยมีภรรยาผมคอยดูอยู่ด้วย

ผมยกมือขึ้นอุทิศส่วนกุศลให้เธอ และบอกเธอว่าจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ และเมื่อสวดมนต์แล้วจะอุทิศส่วนกุศลให้เธอทุกวันจนกว่าผมจะตายไป และขอให้ได้พบกันเป็นพ่อลูกกันทุกชาติๆ... ผมขอจบเรื่องนี้ด้วยความเชื่อที่ว่าจิตและวิญญาณนั้นมีจริง เพราะผมได้ประสบกับตัวเองมาแล้ว ดังที่เล่าให้ท่านได้ฟังนี้

ในรถทัวร์คันนั้น ต่างเงียบกริบเมื่อผมเล่าเรื่องจบลง คุณเสนาะ นิลกำแหง สมาชิกผู้หนึ่งในคณะที่เราไปเที่ยวเล่นกอล์ฟกัน ได้ลุกขึ้นยืนพูดว่า

“ผม – เสนาะ นิลกำแหง คุณหมออาจินต์อาจจะยังไม่รู้จักผมละเอียดนัก เพราะเดินทางมาเที่ยวกันครั้งแรก ผมขอเรียนว่า เด็กหญิงที่เป็นโรคอ้วนแล้วเสียชีวิตที่ตึกวิบุล-ลักสม์นั้นเป็นเรื่องจริง เพราะเด็กหญิงผู้นั้นเป็นลูกสาวผมเองครับ ไม่มีทางรักษา เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒ และจำนวนพี่น้องของเธอที่เธอบอกกับคุณหมอนั้นเป็นความจริงทุกประการครับ... ผมขอยืนยันและไม่ต้องไปสอบถามที่ไหนอีก...”

ผมก็ยกมือไหว้ท่านเพราะท่านแก่กว่าผม แล้วเรียนท่านว่า “ผมเพิ่งรู้ว่าคุณเสนาะเป็นบิดาของหนูที่เป็นโรคอ้วนตายวันนี้และเดี๋ยวนี้เอง”

เรื่องนี้อาจจะมีคติเป็นกุศลคติอยู่บ้างพอสมควร ขอท่านผู้อ่านทุกท่านจงได้รับกุศลผลบุญนี้ทุกท่าน ถ้าหากว่าข้อเขียนของผมนี้จะเกิดประโยชน์ในทางการบุญการกุศลแก่ท่านที่บำเพ็ญแล้วแก่หนูพิมพวดี โหสกุล เพื่อเธอจะได้ประสบสุขต่อไปในทุกชาติทุกภพ... ในฐานะที่เธอเป็นผู้ให้ความสว่างว่า “บาป บุญมีจริง กรรมและผลแห่งกรรมมีจริง” แก่ผมและท่าน

พอผมเล่าเรื่องจบ ทุกคนในรถทัวร์คันนั้นเงียบสนิท ทุกคนหันไปมองหน้าผมและหน้าคุณเสนาะ นิลกำแหง ซึ่งท่านเดินมาที่ผม ตรงที่ผมยืนพูด แล้วพูดว่า “แม้ผมจะเชื่ออะไรยาก แต่เรื่องนี้ทำให้ผมได้คิดและได้ความเชื่ออะไร ๆ

อีกแยะ”

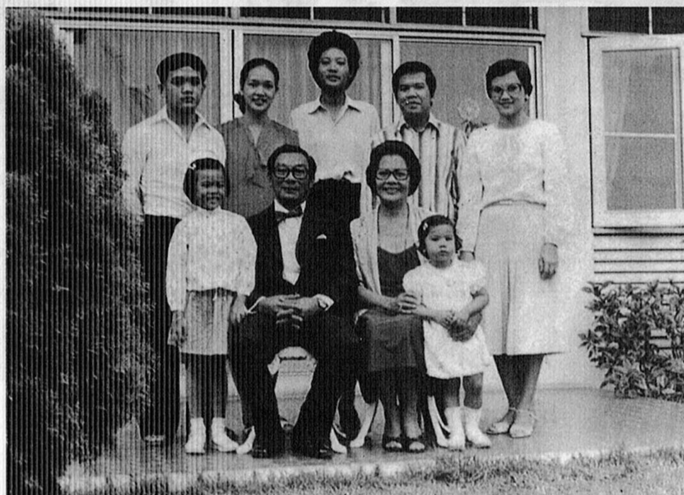
“คุณหมอน่าจะพิมพ์เรื่องนี้ไว้ให้ได้อ่านกันหลาย ๆ คน เพราะประจักษ์พยานหลายคนยังมีชีวิตอยู่ รวมทั้งตัวคุณหมอด้วย ที่จากไปก็มีเพียง ๒ ท่าน คือ คุณทวี บุณย-เกตุ และคุณชิต สุวรรณปัทม์ แต่ผู้อื่นยังมีชีวิตอยู่ แม้คุณเสียง โหสกุล กับภรรยา ท่านศาสตราจารย์หมออุดม และตัวผมเอง (คุณเสนาะ นิลกำแหง) ถ้าทิ้งไว้ไม่เผยแพร่ให้ทราบทั่ว ๆ กันไว้ อีกหน่อยเรื่องก็จะเงียบหายไปแล้วจะเกิดเรื่องใหม่ที่คลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริงมาแทนแบบเรื่องนางนาคพระโขนงก็เป็นได้”

เรื่องวิญญาณที่ผมพบและพูดคุยด้วยก็จบลงด้วยความขอบคุณต่อท่านบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ “ฟ้าเมืองไทย” ที่ได้กรุณาพิจารณานำลงเผยแพร่ และอีกฉบับหนึ่งซึ่งพอจะหาอ่านได้ แต่ไม่ละเอียดนัก ก็ในหนังสือของท่านเจ้าคุณศรีวิสุทธิกวี ป.ธ.๙ วัดโสมนัสวิหาร หนังสือนี้ชื่อ “ตายแล้วไปไหน....” (ต่อมามีผู้นำเรื่องนี้ไปพิมพ์อีกหลายครั้ง)

ต่อคำถามที่ท่านเกิดขึ้นในใจตอนนี้ ผมขอตอบว่าผมน่ะเชื่อว่าวิญญาณมีจริง จิตมีจริง ผลแห่งกรรมอันเกิดจากการเจตนามีจริง และกรรมดี กรรมชั่ว ก็มีจริง และผลแห่งกรรมดีกรรมชั่วก็ตอบสนองเราจริงด้วยครับ...ชั่วแต่ว่าจะช้าหรือเร็วเพียงไรเท่านั้นครับ

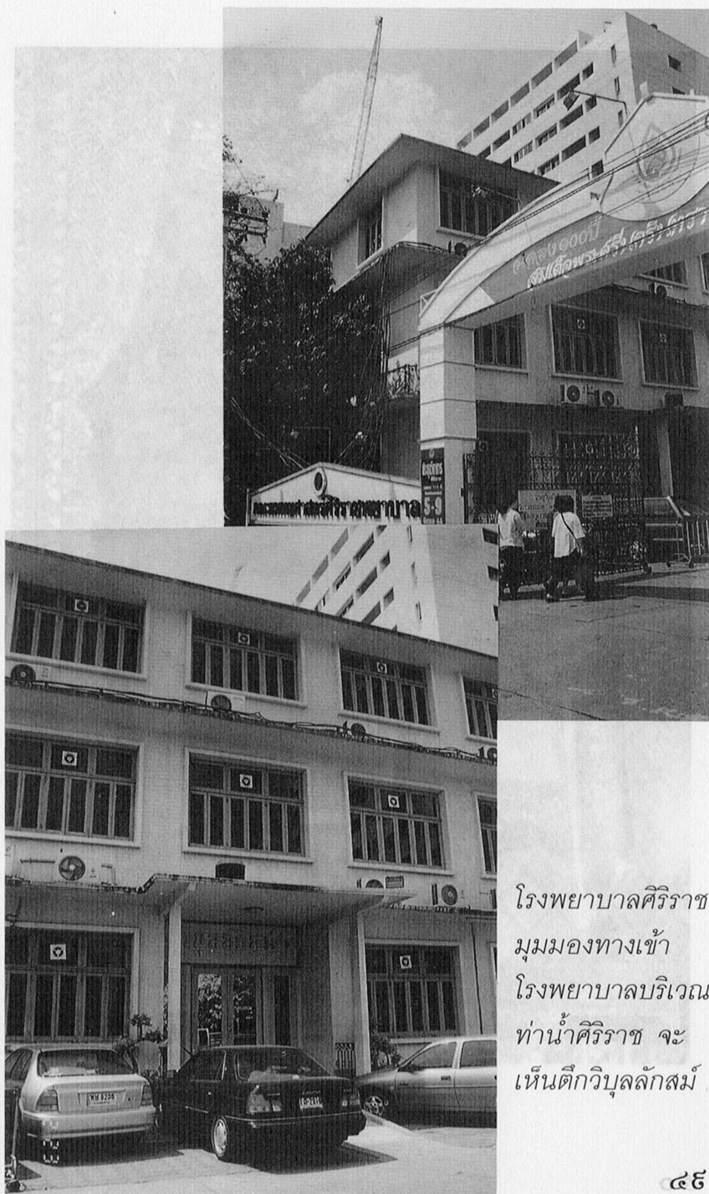
นพ. อาจินต์ บุณยเกตุ ถ่ายที่จังหวัดภูเก็ต ๑๕ พ.ค. ๒๔๙๗
ก่อนเดินทางไปศึกษาต่อที่สหรัฐอเมริกา

ถ่ายพร้อมกับภรรยาและลูกหลาน พ.ศ. ๒๕๒๔

เที่ยววนอุทยานออบหลวงสองคนตายาย

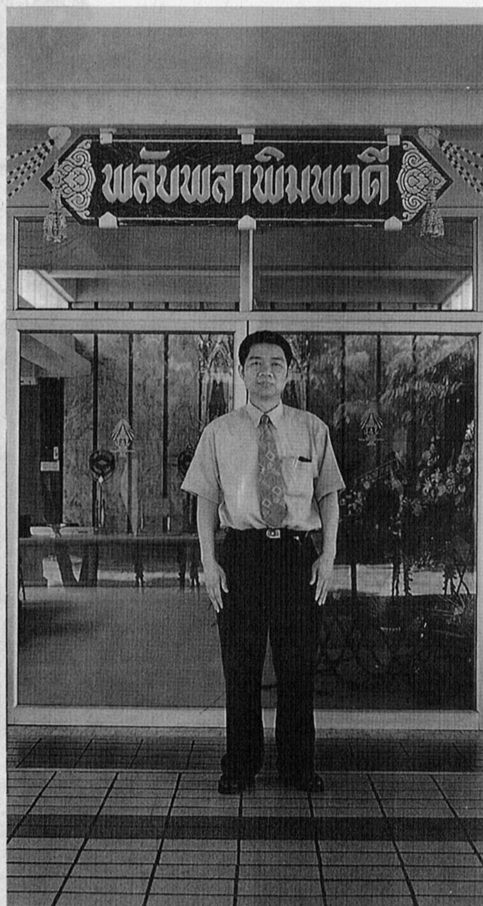

โรงพยาบาลศิริราช
มุมมองทางเข้า
โรงพยาบาลบริเวณ
ท่าน้ำศิริราช จะ
เห็นตึกวิบุลลักสม์

หนูพิมพวดี

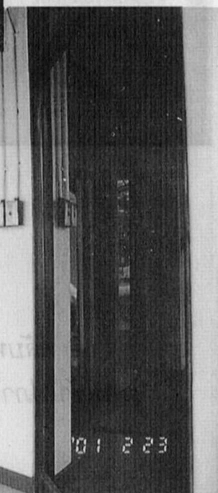

พลับพลาพิมพวดี วัดมกุฏกษัตริยาราม
มองเข้าไปภายในจะเห็นรูปหนูพิมพวดีอยู่ที่ผนังด้านใน

ห้างเสรีวัฒนา
หัวมุมสามแยก
สะพานนพวงศ์
ทิศใต้โรงเรียนเทพ-
ศิรินทร์ครอบครัว
หนูพิมพวดีทำงาน
ที่นี่

ด้านหน้าห้าง

หนังสือธรรมะเล่มนี้ สงวนสิทธิในการพิมพ์เพื่อจำหน่าย

พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน และจะดำเนินการจัดพิมพ์ต่อไป
โดยไม่คิดมูลค่าตามแต่เหตุปัจจัย

ผู้ประสงค์หนังสือหรือประสงค์ร่วมบริจาคในการจัดพิมพ์
กรุณาติดต่อ

รศ. นพ. กมลพร แก้วพรสวรรค์ หรือ
คุณศิริ นิติวัชระกุล
ภาควิชาศัลยศาสตร์ออร์โธปิดิคส์
คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล
บางกอกน้อย กทม. ๑๐๗๐๐
โทร. ๐-๒-๔๑๙-๗๙๖๘, ๐-๒-๔๑๑-๓๑๙๑,
โทรสาร ๐-๒-๔๑๙-๗๙๖๘ ปณ. ศิริราช
Email SIKKW@Mahidol.ac.th.

คณะกรรมการที่ปรึกษา

๑. ศ.คลินิก นพ. เหลือพร ปุณณกันต์
๒. รศ.พญ. กาญจนา เกษสอาด
๓. คุณปรียา รามณรงค์
๔. คุณบุญนาค ศศะภูริ

คณะกรรมการดำเนินงาน

๑. รศ. นพ. กมลพร แก้วพรสวรรค์
๒. รศ. พญ. ฐิตวี แก้วพรสวรรค์
๓. คุณศิริ นิติวัชระกุล
๔. คุณสารินทร์ ตรีพนากร

รายนามผู้บริจาค

พิมพ์หนังสือครั้งที่ ๗

บริจาค ๑๒,๐๐๐ บาท

ครอบครัว นพ. อาจินต์ บุณยเกตุ
ในโอกาสที่อาจารย์จุติในวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๔๖
ด้วยบุญกุศลนี้ ขอท่านอาจารย์จงสู่สุคติเทอญ

บริจาค ๑,๘๔๐ บาท

บริจาครวมทุกคน ประกอบด้วย
นางสุรัตนา รัตนานุพงศ์ นางพูลศรี ทองพัฒน์
นางกาญจนา อุดมศิลป์ นางเจียมใจ ทองสุก
นายนิรมิตร-สุจิรา แก้วภุชงค์ นายสุวิทย์-นางจันทนา สุขแก้ว
นางจิราภรณ์ คชาอนันท์ นางละเมียด แก้วภุชงค์
นางสาวจารีญา แก้วภุชงค์

บริจาค ๑,๑๐๐ บาท

คุณสุรพล จึงวิวัฒนาภรณ์

บริจาค ๑,๐๒๐ บาท

คุณแมนฤทธิ-คุณพัชรี
คุณแป้งร่ำ ยงเจริญ
คุณมยุรี ประสมศิลป์

บริจาค ๑,๐๐๐ บาท

คุณกาญจนา ชมะลิต

บริจาค ๕๔๐ บาท

รศ. นพ. กมลพร-รศ. พญ. ฐิตวี
แก้วพรสวรรค์

บริจาค ๓๐๐ บาท

ด.ญ. อาทิตยา สุวคันธกุล